

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 123, ЧИСЛО 8, П'ЯТНИЦЯ, 19 ЛЮТОГО 2016 РОКУ

1893

Vol. 123, No. 8, FRIDAY, FEBRUARY 19, 2016

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Два кроки – і все зміниться

Петро Часто

Резиґнація Міністра економічного розвитку і торгівлі України Айвараса Абромавичуса і декількох його заступників зі своїх посад не могла не опинитися в центрі суспільної уваги, бо, по-перше, йдеться про найкращу і, власне, єдину команду реформаторів в уряді, а по-друге, владна верхівка зазнала фундаментального розколу по лінії „корупціонери – антикорупціонери“, що є ознакою не просто чергової політичної кризи, але може стати для хворої державної системи великим, може, навіть останнім шансом на одужання. Тому Посли низки західних країн у спільній заяві висловили своє розчарування рішенням А. Абромавичуса, який „досягнув помітних результатів у реформах“, і закликали українське керівництво „нарешті відмовитися від корисливих інтересів, що гальмують розвиток країни вже протягом двох десятиріч“.

І саме тому А. Абромавичус в розмовах з журналістами підкреслює момент дуже близького „або-або“: „Ми перебуваємо або за два кроки від прориву, або за два кроки від провалу. В якому напрямі ми їх зробимо, це й буде визначати долю країни. На мою думку, тільки технократичний уряд здатний підняти економіку на вищий рівень, тому я вважаю, що деякі особи з оточення президента і прем'єр-міністра не повинні брати участі у політиці, бо „сіре кардинальство“ погіршує імідж обох очільників, імідж України“.

„Сіре кардинальство“ – це передусім на адресу заступника голови депутатської фракції „Блок Петра Порошенка“ Ігоря Кононенка, близького товариша і давнього бізнес-партнера П. Порошенка. Користуючись цією близькістю, І. Кононенко, за словами А. Абромавичуса, „у стилі старої влади домагався контролю за державними грошми“, розставляючи „своїх людей“ по різних міністерствах.

Скандал розростається, загрожуючи загальною політичною кризою. Президент не знаходить у собі мужності стати на бік реформаторів, й тому, на думку багатьох експертів, можна ставити знак рівності між І. Кононенком і П. Порошенком. „Блок Петра Порошенка“ тріщить по швах. Більшість у ньому – так звані „приліпотенти“, а не самостійні і відповідальні парламентарі. За те, щоб „любий друг“ склав мандат, проголосували лише дев'ятеро членів з 136. Не бажаючи залишатися під одним політичним „дахом“ з І. Кононенком, з фракції вийшов ще один молодий і принциповий антикорупціонер – Єгор Фірсов. Швидше за все, в найближчий час „БПП“ покине ціла група колишніх майданівців. Вже звучать прізвища Сергія Лещенка, Мустафи Найєма, Світлани Заліщук, Іванни Климпуш-Цинцадзе та інших.

Тим часом в уряді роблять вигляд, що буря

(Закінчення на стор. 15)

Зустріч викликала глибоке розчарування

ЛьВІВ. – 12 лютого на головному летовищі Гавани відбулася зустріч Папи Франциска та Патріярха Кирила. Зустріч проходила в закритому режимі. Вона тривала понад дві години. Зустріч завершилася підписанням Спільної декларації, яка викликала неоднозначні реакції з боку громадськості та представників Церков України. Своїми враженнями про зустріч загалом і сам документ поділився Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав. Розмову провів о. Ігор Яців.

– Що Ви скажете про Спільну декларацію, яку вони підписали?

– З нашого багаторічного досвіду можна сказати: коли Ватикан і Москва організовують зустрічі чи підписують якісь спільні тексти, то нам годі очікувати від цього чогось доброго. Спершу я б хотів сказати дещо про зустріч Святішого Отця з Патріярхом Кирилом, а вже потім прокоментувати текст заяви.

Одразу впадає в око, особливо в їхніх коментарях по завершенні зустрічі, те, що вони пере-

Папа Франциск (зліва): та Патріярх Кирило. (Фото: www.catholicnews.com)

бували абсолютно у двох різних вимірах і ставили перед собою різні завдання.

Святіший Отець Франциск пережив цю зустріч передусім як духовну подію. Він почав своє слово з того, що ми, католики і православні, поділяємо одне й теж Хрещення. Зустрічаючись, він шукав присутності Святого Духа і

(Продовження на стор. 2)

Рішення про наступ приймав Путін

Міжнародна дослідницька група Conflict Intelligence Team 8 лютого повідомила, що змогла знайти ще одне підтвердження участі російських танкістів у боях за українське місто Дебальцеве. Одного з поранених під Дебальцевом російського військовика пізніше особисто нагородив Міністер оборони Росії Сергій Шойгу. За висновками авторів розслідування, це свідчить про те, що операція в Дебальцеві була спланована і схвалена вищим російським керівництвом.

Бої за Дебальцеве стали однією з ключових подій „гібридної війни“ на сході України. Рік тому, в лютому 2015 року, в результаті масового наступу російських військових та бойовиків угруповання „ДНР“ на цей населений пункт українська армія втратила контроль над ним, зазнавши важких втрат. Відтоді було опубліковано кілька свідчень участі в боях за Дебальцеве кадрових російських військових – наприклад, танкістів з Бурятії.

Автори нового розслідування з команди Conflict Intelligence Team знайшли в соціальних мережах ще одного російського танкіста, пораненого на Донбасі – Євгена Усова з 6-ої окремої танкової бригади в Муліно (Нижньогородська область). Є. Усов виклав в інтернет фотографію з московського шпиталю, на якій він зображений разом з Міністром оборони Росії. С. Шойгу нагородив Є. Усова „командирським“ годинником. Так, вважають автори розслідування, міністер міг зробити лише через дуже особливий привід, яким, як свідчать інші знайдені активістами докази, була саме участь у боях за Дебальцеве. Про свої знахідки розповів Радіо „Свобода“ один з учасників Conflict Intelligence Team Руслан Левієв.

– У коментарях цей військовослужбовець пояснював своєму другові, товаришеві по службі, що міністер оборони нагородив його годинником і побажав якнайшвидшого відновлення та повернення у стрій. Почали перевіряти інформацію, хто він, де він отримав поранення, побачили, що, по-перше, у нього дуже багато друзів, військовослужбовців, його товаришів по службі, які або загинули під час боїв під Іловайськом, або були взяті там в полон і пізніше звільнені. Під Іловайськом чи під Дебальцевим?

– Під Іловайськом. Ці його товариші по служ-

бі були раніше ідентифіковані іншими розслідувачами, і відомо, що там хтось із них загинув, а хтось потрапив у полон. Ми намагалися встановити, де конкретно він був поранений, тому що на фотографіях було помітно, що не під Іловайськом, на фотографіях з шпиталю було видно сніг. Ми намагалися встановити, що це був за такий відомий бій, за який його особисто нагородив міністер оборони.

6-та окрема танкова бригада дійсно брала участь у боях за Дебальцеве. За датами виходи-

(Закінчення на стор. 14)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Виявили структуру махінаторів

КИЇВ. – Співробітники податкової міліції столиці 15 лютого викрили великий міжрегіональний конвертаційний центр з обігом понад 1 млрд. грн. Зловмисники, які діяли на території Київської, Дніпропетровської, Закарпатської областей та в Києві, надавали підприємствам послуги з переведення безготівкових фондів у готівку та формування незаконного податкового кредиту. Державні гроші переводили у готівку і привласнювали. Протягом 2015 року зловмисники надавали незаконні послуги з зменшення податкових зобов'язань та сприяли ухиленню від сплати податків понад 200 платникам податків. Проведено 15 обшуків і виявлено та вилучено майже 380 тис. дол., 134.5 тис. грн., 15 печаток і штампів, у тому числі чужоземних, комп'ютерну техніку, тінюву бухгалтерську документацію. Також на підставі рішень суду накладено арешт на рахунки 21 підприємства. Тривають слідчо-оперативні дії. („Укрінформ“)

■ „Самопоміч“ вимагає відставки Яценюка

ХАРКІВ. – Представники партії „Самопоміч“ ухвалили резолюцію з вимогою відставки Кабінету міністрів на чолі з Прем'єр-міністром Арсенієм Яценюком. За резолюцію 13 лютого проголосували делегати позачергового Всеукраїнського з'їзду партії в Харкові. „Це єдиний спосіб запобігти формальному розвалові коаліції, призначенню нових парламентських виборів, які можуть стати серйозним випробуванням для країни“, – йдеться в резолюції. 16 лютого Верховна Рада не відправила уряд у відставку – за таку постанову проголосували тільки 194 депутати. При цьому 247 депутатів визнали роботу Кабінету Міністрів незадовільною. За відставку голосували майже усі групи та фракції, крім „Народного фронту“ та групи „Відродження“. (Радіо „Свобода“)

■ Зупинили вантажівки на Волині

ЛУЦЬК. – Активісти розпочали 13 лютого бльокаду російських вантажівок на Волині і заявили, що не припинять акцію протесту проти, як вони вважають, „російської агресії“. Вантажівки з російським прапором на номерах ні в Україну, ні з України вони не випускають. 50 активістів облаштували бльокаст за кількост метрів від лінії українсько-білоруського кордону на трасі Доманово-Ковель-Чернівці. Це одна з доріг, якою російські авта намагаються об'їхати Польщу по тому, як ця країна заборонила транзит вантажів із Росії через свою територію. Заручниками бльокади стали і громадяни сусідньої Білорусі, які працюють на російські компанії і тепер змушені затриматись в Україні. Зупинили російські авта у восьми областях України. У відповідь Росія теж заборонила в'їзд українських вантажівок. (Бі-Бі-Сі)

■ На Донбасі загинули російські вояки

КИЇВ. – Від січня по вересень 2015 року на Донбасі загинули 627 російських військових, понад 2,000 були поранені, заявили 14 лютого у Головному управлінні розвідки Міністерства оборони України. Від початку 2016 року 42 росіянина загинули на території окупованих Донецької і Луганської областей. Значних втрат військо Росії зазнало після підписання Мінських домовленостей і продовження агресії російських окупаційних військ на території України. Російська сторона цю заяву покищо не коментувала. Водночас влада Росії неодноразово заперечувала участь своїх військових у конфлікті на сході України. (Радіо „Свобода“)

■ Заборонили російські телеканали

КИЇВ. – 3 11 лютого в Україні заборонена трансляція ще 15 російських телеканалів, повідомила Національна рада з питань телебачення і радіомовлення України. Зокрема, заборонені „Цілоком таємно“, „Кухня ТВ“, „Авто плюс“, „Боєць“, „Шансон ТВ“ і „Наука 2.0“. Причиною заборони називають порушення закону про рекламу і появу в етері каналів осіб, включених Україною до переліку, які загрожують національній безпеці. Трансляція значної частини російських каналів в Україні заборонена з весни 2014 року. (Радіо „Свобода“)

Зустріч викликала...

(Продовження зі стор. 1)

отримав Його підтримку. Він наголосив, що єдність Церков досягається тоді, коли крокуємо разом спільним шляхом, і хотів, щоб ця зустріч стала його початком.

Патріарх Московський одразу дав відчуття, що йому про жодного Духа, чи богослов'я, чи справді релігійні речі не йдеться. Суто політична. Ніякої спільної молитви, підкреслено офіційні фрази про „долю світу“ та лєтєвище як неутральне, тобто нецерковне, середовище. Таке враження, що вони перебували у двох паралельних світах.

– Чи ці паралельні дійсності перетнулися під час цієї зустрічі?

– Не знаю, але математика вчить, що паралельні прямі не перетинаються.

Справжній подив, пошану та благоговійний трепет викликає упокорення Папи Франциска, справжнього „страждаючого Слуги Господнього“, який прагне одного: свідчити Христові Євангеліє сучасній людині, бути у світі, але лишитися Христовим, мати відвагу бути „не від світу цього“. Тому я запрошую всіх не поспішати його осуджувати, не лишатися на рівні дійсності тих, хто шукає в цій зустрічі тільки політики та за всяку ціну хоче використати покірного Папу для своїх людських плянів. Якщо ми не ввійдемо в духовну дійсність Святішого Отця Франциска та не відчемо тут разом з ним дії Духа Святого, то залишимося в полоні князя світу цього і його послідовників. Тоді для нас ця зустріч буде такою, що сталася, але не відбулася. Коли мова йде про підписаний текст Спільної декларації, то, назагал, він є позитивний. У ньому порушені питання, які є спільними для католиків і православних та відкривають нові горизонти для співпраці. Заохочую всіх добачити ці позитиви.

Хоча ті пункти, що стосуються України загалом і УГКЦ зокрема, в мене викликали більше запитань, ніж відповідей. Було офіційно повідомлено, що цей документ є плодом праці Митрополита Іларіона (Алфеева) з православного боку і Кардинала Курта Коха та Папської ради у справах єдності між християнами – з католицького. Для документу, який мав би бути не богословським, а, фактично, суспільно-політичним, слабшої команди для його укладання годі було собі уявити. Згадана Папська рада компетентна в богословських питаннях у стосунках із різними християнськими Церквами і спільнотами, але аж ніяк не у справах міжнародної політики, особливо делікатних питань російської агресії в Україні. Тому заданий характер документу був їй явно не під силу. Цим і скористався Відділ зовнішніх церковних відносин РПЦ, який, як ніхто, є інструментом дипломатії та зовнішньої політики Московського Патріархату.

До речі, я є офіційним членом Папської ради у справах єдності між християнами, іменований ще Папою Венедиктом. Однак мене ніхто не просив висловити своєї думки і, по суті, як це було і раніше, говорили про нас – без нас, не давши нам голосу. Можливо, що Апостольський Нунцій в Україні допоможе нам зрозуміти „темні місця“ цього тексту і пояснить позицію Ватикану там, де вона, на наш погляд, не цілком чітко сформульована.

– Однак пункт 25 Декларації з повагою говорить про греко-католиків і, по суті, УГКЦ визнається суб'єктом міжцерковних відносин між Католицькою Церквою і Православними Церквами.

– Так, ви маєте рацію. Нам уже начебто не заперечують право на існування. Насправді, для того щоб існувати і діяти, ми не зобов'язані ні в кого питати дозволу. Новим акцентом тут, безперечно, є те, що Баламандська угода 1994 року, яку досі використовував Митрополит Алфеев, щоб заперечувати наше право на існування, тепер використовується для його утвердження. Завжди, говорячи про відмову від „унієтизму“ як методу поєднання Церков, Москва вимагала від Ватикану майже заборони на наше існування та обмеження нашої діяльності. Навіть більше, цю вимогу в ультимативно-

му порядку ставили як умову для можливості самої зустрічі Папи і Патріарха. Колись нас звинувачували в „експансії на канонічній території Московського Патріархату“, а тепер за нами визнають право опікуватися нашими вірними всюди, де вони цього потребують. Я припускаю, що це стосується також і території Російської Федерації, де до сьогодні ми не маємо можливості юридичного вільного існування, чи території анексованого Криму, де нас „перереєструють“ за російським законодавством, фактично ліквідовують.

Така зміна акцентів, безумовно, є позитивною, хоча суттєво нічого нового не каже. Обнадійливим є заклик про те, що „православні та греко-католики мають примиритися та віднайти взаємоприйнятні форми співжиття“. Ми давно про це говорили, не один раз із цим гаслом зверталися до братів православних і Мирослав Іван Кардинал Любачівський і Блаженніший Любомир, але відповіді не було. Сподіваюся, що ми в Україні зможемо плекати двосторонні стосунки з УПЦ, рухаючись у цьому напрямку без втручання Москви.

– А як ви прокоментуєте цю тезу: „Закликаємо всі сторони конфлікту до розсудливості, суспільної солідарності та до діяльного будівництва миру. Заохочуємо наші Церкви в Україні трудитися над досягненням суспільної гармонії, утриматися від участі в протистоянні та не підтримувати його подальшого розвитку“?

– Пункт 26 цієї Декларації є найбільш контрверсійний. Створюється таке враження, що Московська патріархія або вперто не признається, що є стороною конфлікту, тобто відкрито підтримує агресію Росії проти України, як до речі і освячує військові дії Росії в Сирії як „священну війну“, або звертається передусім до свого сумління, закликає себе саму до розсудливості, суспільної солідарності та до діяльного будівництва миру. Не знаю. Саме слово „конфлікт“ тут є темним і радше схиляє читача думати про те, що в нас є „громадянський конфлікт“, а не зовнішня агресія сусідньої держави.

Сьогодні загальновідомим є той факт, що якби на українську землю з Росії не прибували її військовослужбовці та не постачалася важка зброя, якби РПЦ освячувала не ідею „русского міра“, а передання контролю Україні над її власними кордонами, то ні анексії Криму, ні цієї війни взагалі б не було. Саме такої суспільної солідарності з українським народом та діяльного будівництва миру ми очікуємо від підписантів цього документа.

Кілька думок хотів би висловити з приводу фрази щодо заохочення Церков в Україні „трудитися над досягненням суспільної гармонії, утриматися від участі в протистоянні та не підтримувати його подальшого розвитку“. Церкви і релігійні організації в Україні ніколи не підтримували війни та постійно трудилися над суспільною злагодою і гармонією. Досить лише поцікавитися тематикою звернень Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій за останніх два роки.

Натомість заклик не брати участі в протистоянні та не підтримувати його розвиток чомусь мені дуже нагадує звинувачення Митрополита Іларіона, яким він атакував „українських розкольників і уніятів“, звинувачуючи нас мало не в тому, що ми є причиною війни на сході України, а нашу громадянську позицію, котру ми посідали відповідно до соціального вчення Католицької Церкви, – підтримкою лише однієї зі „сторін учасників протистояння“.

Щодо цього прагну ствердити таке: УГКЦ ніколи не підтримувала і не пропагувала війни. Натомість ми завжди підтримували і будемо підтримувати народ України! Ми ніколи не були на боці агресора, натомість перебували з нашими людьми на Майдані, коли їх вбивали носії „русского міра“. Наші священики ніколи не брали до рук зброї, на відміну від того, як це траплялося з іншого боку. Наші капеляни, як будівничі миру, мерзнуть разом із нашими солдатами на передовій та своїми руками виносять поранених із поля бою, витирають слізи матерів, котрі оплакують своїх убитих дітей.

Ми опікуємося пораненими та постраждалими внаслідок бойових дій, незалежно

(Закінчення на стор. 19)

Київський Патріархат відповів на Деклярацію

КИЇВ. – Українська Православна Церква Київського Патріархату вважає безпідставними та недоречними твердження щодо України у Деклярації Папи Римського й Патріарха Російської Православної Церкви Кирила.

Про це йдеться в заяві прес-центру Київської Патріархії УПЦ щодо документу, в якому, серед іншого, події в Україні названо „громадянською війною“.

У заяві зазначається, що УПЦ КП підтримує міжконфесійний та міжрелігійний діалог, але розчарована пунктами спільної Деклярації, підписаної 12 лютого року в Гавані.

„Вказані вище пункти Деклярації пройняті духом гірших зразків світської дипломатії, сповнені двозначних натяків, необ'єктивних оцінок та безпідставних тверджень. На наше переконання, у документі, який має свідчити віруючим і світу позицію Церков, краще було би взагалі не торкатися порушених у пунктах 25-27 тем, ніж висвітлювати їх у такій формі“, – йдеться у заяві.

Київський Патріархат вважає неприйнятною „дипломатію“, коли рішення про Україну і українські церковні та суспільні справи ухвалюють без представників України, ігноруючи їхню думку і позицію.

Питання Української Греко-Католицької Церкви у пункті 25 Деклярації не враховує думку і позицію цієї Церкви.

Оцінки „конфлікту в Україні“ (пункт 26) повністю ігнорують його головну причину – російську збройну, політичну, економічну та інформаційну агресію проти України, порушення Росією міжнародних угод і норм міжнародного права, окупацію Російською Федерацією Криму і частини Донбасу. Оцінка ситуації у Православній Церкві в Україні (пункт 27) ігнорує той факт, що причиною її розділення є порушення канонів саме Московським

Патріархатом.

Церква покликана свідчити правду. У питанні війни в Україні правда полягає в тому, що це не громадянська війна, не внутрішній конфлікт, не протистояння між різними націями чи послідовниками різних релігій. Причина війни, яка триває на сході України – збройна, політична, економічна та інформаційна агресія Росії проти України. Мета цієї агресії – перешкодити європейській інтеграції України, силою змусити її повернутися до підпорядкування Кремлю.

Вжиті у Деклярації формулювання і оцінки щодо подій в Україні не є свідченням правди, а пом'якшеним повторенням формул російської пропаганди, яка нав'язує світові думку про „внутрішню українську кризу“, до якої Росія нібито не має стосунку.

„Від Московського Патріарха, який залежить від Кремля, ми не очікували чогось іншого. Але підпис Папи Римського під цими формулюваннями став для багатьох, в першу чергу в Україні, великим розчаруванням“, – констатує УПЦ КП.

Також прикро, що, згадуючи про переслідування християн у різних регіонах світу, автори Деклярації нічого не кажуть про переслідування і утиски віруючих різних конфесій у окупованому Криму та на підконтрольних кремлівським колаборантам територіях Донбасу.

УПЦ КП також називає однією з причин розділення Православної Церкви неканонічне привласнення Московським Патріархатом у 1686 році влади над Київською Митрополією, тобто анексію Московією Церкви в Україні, а також звинувачує російську церкву в перешкоджанні відносинам між УПЦ КП і Католицькою церквою.

Агенція „Українські реалії“

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія готує наступ

МЮНХЕН. – 13 лютого Україна офіційно поінформувала своїх європейських партнерів про активізацію дій Російської Федерації на Донбасі та про підготування подальшого збройного наступу на Україну. Про це розповів Міністер закордонних справ Павло Клімкін після переговорів на рівні міністрів закордонних справ в нормандському форматі. „Я попередив німецьку і французьку сторони, що навчання, які відбуваються зараз, а також просто шалені постачання зброї, зростання кількості обстрілів, постійне використання забороненої зброї, – ця тенденція не припиняється і веде до свідомої дестабілізації“, – розповів міністер. Розвідка виявила прибуття до залізничної станції Іловайськ двох ешелонів з військовою технікою (15 платформ), паливом (до 180 тонн), боєприпасами та матеріально-технічними засобами (10 вагонів). („Українська правда“, УНІАН)

■ Дозволено електронні гроші

КИЇВ. – Національний банк України 10 лютого надав право користувачам – фізичним особам отримувати від нерезидентів електронні гроші, випущені емітентом-нерезидентом, з використанням міжнародних систем інтернет-розрахунків. Спрощений режим функціонування рахунків фізичних осіб дозволяє цим особам отримувати на поточний рахунок чужоземну валюту, переказану з-за кордону, в тому числі і в результаті погашення електронних грошей, випущених нерезидентом. Економічна природа всіх сучасних грошей є кредитною, оскільки з одного боку банкноти і монети, емітовані центральним банком, є його борговим зобов'язанням у вигляді гарантій купівельної спроможності грошей, з іншого – безготівкові фонди, залучені банками у депозити, є зобов'язаннями цих банків повернути вкладникам грошові кошти. Так само електронні гроші мають кредитну природу і не збільшують масу грошей, проте збільшують швидкість їх обігу. („Українська правда“)

■ Фільм показали в Конгресі США

ВАШІНГТОН. – 13 лютого фільм „Зима у вогні“ про Революцію Гідності, який номіновано на премію „Оскар“, показали у кінотеатрі Конгресу США. Його показ організували Група підтримки українців у Конгресі (безпосередньо конгресвуман Марсі Каптур) та Посольство України в США. „В Україні тисячі людей померли, захищаючи свободу. Для мене залишається шоком, що на Заході так мало про це повідомляють“, – сказала М. Каптур, відкриваючи показ. Посол Валерій Чалий висловився, що показ цього фільму на такому впливовому майданчику допоможе привернути увагу до України. На показ у прийшла і колишня ведуча телеканалу „Russia Today“ Ліз Вол, яка заявила про власне звільнення у прямому етері на знак протесту проти брехні про події в Україні. На її думку, цей фільм є потужною зброєю у боротьбі з російською пропагандою. („Голос Америки“)

■ Чолій став почесним доктором

Львів. – Національний університет „Львівська політехніка“ 9 лютого присвоїв почесне звання доктора президентів Світового Конгресу Українців (СКУ) Євгенів Чолієві, враховуючи велику особисту роль президента СКУ Е. Чолія „у просуванні українського інтересу в міжнародній спільноті, мобілізації українських сил за кордоном у справі розбудови України та подолання російської агресії“. („Укрінформ“)

■ Будуть нові кінофільми

БЕРЛІН. – Анонси нових українських кінофільмів показали 13 лютого на Європейському кіноринку в Берліні. Цього року на екрани може вийти не менше восьми нових українських фільмів, повідомив голова Державного агентства України з питань кіно Пилип Ілленко. Це кінострічки „Сторожова застава“, „Максим Оса“, „Окупація“, „Казка старого мельника“, „Урсус“ і „Толока“, а також мультиплікаційні фільми „Микита Кожум'яка“ і „210 добрих справ“. (Бі-Бі-Сі)

ТОЧКА ЗОРУ

Ще раз про мову, патріотизм і ментальну війну

Володимир Гонський

Не зумівши завоювати Україну зброєю і ордами вбивць, Росія посилює другий фронт – внутрішній. І цей фронт – не корупція чи погана влада, не погані судді і прокурори, не страшна аварійність на дорогах, алкоголізм чи наркоманія, від яких гине значно більше людей, ніж на цій війні.

Все це – тільки наслідки справжнього другого фронту, який не всі хочуть бачити, і на якому ми покищо терпимо суцільний погром.

Це фронт Духу і Волі, Думки і Мови. Це боротьба зі страшною хворобою українського організму, яку ще Євген Маланюк назвав „ментальним раком“.

Те насадження чужих нам агресивних російських ментальних стандартів, засилля пропагандистських фільмів країни-загарбника на телебаченні, глум над українською мовою і цінностями, блокування найкращих україномовних мистців – і молодих, і „метрів“, які спостерігаємо у до- і післямайданній Україні, не є випадковим. Це свідомо наруга над кров'ю Героїв Небесних сотень і полків.

Післямайданна „патріотична“ „українська“ влада злагоджено і цілеспрямовано мовчить, наївно ілюзуючи, що українська мова-культура ще когось може відлякати, окрім російсько-нацистських злочинців, чия сліпа ненависть до всього українського виховувалась століттями.

Отже, запитаймо себе: за що ми воюємо з Росією?

„За Україну, її незалежність і територіальну цілісність“, – відповідь більшість.

Але – за яку Україну ми бореми? Чи потрібна неукраїнська, тобто, „малоросійська Україна“, без української сутності нам самим і людству? Ні! Така безлика і покірنا, вторинна „недоросія“ потрібна лише імперській Росії.

Визнаймо нарешті те, що засвідчує гіркий досвід і що є аксіомою як для ворогів, так для друзів.

По-перше, українська мова і культура в Укра-

їні є найгльобальнішим чинником її стабільності і незалежності.

По-друге, втративши українську мову і культуру, ми втратимо підстави бути суб'єктом геополітичних процесів.

По-третє, російськомовність в Україні вже принесла і нестиме далі загрозу російщення не тільки філологічного, а рано чи пізно перетворить її в російську „Малоросію“ – ментально, політично і територіально.

Ріднонаціональна мова є одним з найважливіших позитивних чинників розвитку людини і нації. Формування особистості в лоні чужонаціональної мови перешкоджає її оптимальному розвитку.

По-четверте, без національної гідності людина не може мати повноцінну особисту і громадянську гідність.

По-п'яте, демократія може ефективно працювати у спільнотах громадян з високою особистістю, національною і громадянською гідністю. В іншому випадку інструменти демократії стають зручними важелями для панування авантюристів.

Останнім часом серед адептів „неважливості“ чи „несвоечасності“ української мови в Україні, в тому числі навіть деяких „трохи патріотів“, набув поширення новітній псевдоаргумент: мовляв, Україну однаково героїчно захищають і україномовні, і російськомовні.

І це справді так. Більше того, на сході жертовно воюють і грузино-, чечено-, татаро-, білорусо- і так далі -мовні Герої. А уніформу, медикаменти, зброю їм надають англо-, німецько-, польсько- тощо -мовні союзники всього світу! І низький уклін їм усім!

Увесь адекватний, необдурений світ зараз воює за Україну і за себе у цій клятій війні! Але яке це має відношення до природного права і обов'язку українців рятувати головну, визначальну ознаку-матрицю-психокод своєї сутності, чинник суб'єктивності, даний нам Богом і

(Закінчення на стор. 4)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Суд закрив правозахисну організацію

МОСКВА. – Верховний суд Татарстану підтримав 10 лютого висновок Міністерства юстиції Росії, що відома правозахисна організація „Агора” брала участь в „політичній діяльності”, порушуючи російські закони, які обмежують активність неурядових організацій. Суд наказав закрити організацію, таким чином заглушуючи ще один голос у систематичному застосуванні суворих заходів проти незалежного громадянського суспільства в Росії. Рішення суду викликало осуд багатьох міжнародних правозахисних організацій, як також інших захисників людських прав у Росії. Від свого заснування в 2005 році „Агора” обороняла багатьох росіян – серед них опозиційного політика Алексея Навального – проти звинувачень за політичну діяльність під владою Володимира Путіна. Провідники організації заявили, що апелюватимуть до найвищого суду Росії. („Вашінгтон Пост”)

■ 20 країн беруть участь в маневрах

РІЯД, Савдійська-Арабія. – Збройні сили 20 країн зібралися 14 лютого в північній частині Савдійської-Арабії на „надзвичайно важливі” військові маневри, згідно з офіційною заявою державної пресової агенції. Навчання під назвою „Грім Півночі” включають сухопутні, повітряні та морські збройні сили, Вони мають показати, що королівство і його союзники „об’єднані у протистоянні всім викликам та збереженні миру й стабільності в регіоні”, – йдеться у заяві. Не було сказано, як довго триватимуть ці маневри. Ріяд також повідомив, що, будучи членом коаліції під проводом США проти „Іслямської держави”, він вислав бойові літаки на турецьку базу для посилення своїх дій проти іслямських екстремістів у Сирії. („Французька Агенція Новин”)

■ Школа заборонила відзначення свят

СЕЙНТ-ПОЛ, Мінесота. — Народна школа ім. Брюса Венто в Сейнт-Полі заборонила відзначення Дня Валентина, Дня Подяки, Різдва та „Галовіна”. Про це 9 лютого повідомила шкільна рада, підтримуючи рішення директора школи Ската Месіні. („Стар Трібюн”)

■ Сенат США схвалив санкції

ВАШІНГТОН. – Щоб підірвати намагання Північної Кореї зміцнити свій примітивний ядерний арсенал, Сенат США одностайно схвалив 10 лютого законопроект, який накладає санкції на цю комуністичну країну. Санкції позбавляють Пхеньян фінансів, потрібних для дальшого ядерного озброювання. Законопроект також дозволяє видати 50 млн. дол. впродовж наступних п’яти років на радіопрограми, скеровані на Північну Корею, та закуп комунікаційного приладдя. Північна Корея випустила 7 лютого ракету на далеку відстань, чим викликала осуд західного світу, бо це було порушенням міжнародної заборони про випробування технології для балістичної ракети. Минулого місяця Палата Представників США схвалила подібний законопроект. („Асоційтед Прес”)

■ Прем’єр Росії звинувачує НАТО

МЮНХЕН. – Прем’єр-міністр Росії Дмитро Медведєв звинуватив НАТО у відновленні „холодної війни”. Виступаючи 13 лютого на річній конференції безпеки в Мюнхені, він скритикував військові маневри НАТО та висилку військ до країн, які межують з Росією. Він виступив після заяви Генерального секретаря НАТО Єнса Столтенберга, що „у Росії риторика, поставка та військові вправи з ядерними силами мають на меті залякати своїх сусідів, підриваючи довір’я і стабільність в Європі”. Пізніше, у інтерв’ю для преси, Є. Столтенберг сказав, що НАТО було змушене відреагувати на збільшення військових сил Росії і „на факт, що Росія була готова вживати військову силу для зміни кордонів в Європі, так як вона зробила в Україні”. Президент Латвії Далія Грибаускайте сказала учасникам конференції, що Москва вже „проявляє відкриту воєнну агресію в Україні та Сирії”. („Чикаго Трібюн”)

З ПОГЛЯДУ ГЕОПОЛІТИКИ

Балто-Чорноморський союз – дуже можливий проєкт

Євген Жеребецький

У нас зараз доволі дивна диспозиція склалася на європейському напрямку. Маю на увазі стосунки з Європейським Союзом та, зокрема, з Польщею. Наприклад, у нас так склалося, що нині ми маємо доволі тісні стосунки з німецькими політиками, зокрема на президентському рівні з Ангелою Меркель. А в Польщу Президент Петро Порошенко з офіційною візитою завітав аж у грудні 2014 року, через сім місяців після інавгурації. Хоча раніше, якщо не перша, то друга або третя візита попередників П. Порошенка була до Польщі. Зараз так не сталося. Президент Анджей Дуда завітав в Україну через чотири місяці, і це теж не була його ані перша, ані третя закордонна візита. І це при тому, що у Польщі часто виголошується теза про те, що „без незалежної України не може бути незалежної Польщі”.

Тому ситуація така, що з одного боку Україна важлива для поляків, оскільки зі стратегічної точки зору є таким собі буфером між поляками і нашими „братами” – москалями. А з іншого боку політичні стосунки дещо охолонули. Про це треба говорити і це потрібно змінювати.

Поляки розуміють, що Німеччина, Франція та інші країни старої Європи ще не скоро приймуть Україну як повноцінного члена до ЄС. А мати під боком ще одну Білорусь – зовсім не в інтересах Польщі. А може бути і гірше, ніж Білорусь. Може бути країна, в якій відбуваються постійні революції чи, боронь Боже, серйозні військові протистояння.

Мирна і економічно благополучна Україна, яка буде надійним бар’єром, європейським буфером перед московським бульдозером — в інтересах і Європи і Польщі. Інша річ, що українців така роль не надто приваблює, бо буфер існує саме для того, щоб ним жертвувати для збереження чогось ціннішого. Буфер не шкодують.

Але є і позитиви: наприкінці 2014 року утворена інтернаціональна Литовсько-Польсько-Українська бригада (ЛитПолУкрбриг). До її завдань належить покращення безпекової ситуації в регіоні, зміцнення військової співпраці між державами та досягнення оперативної взаємосумісності Збройних Сил України та НАТО, залучення українців до спільних заходів з підготування штабів, тренувань, та навчань з планування, забезпечення та застосування військ, а також до міжнародних операцій для підтримання миру і безпеки під егідою ООН, ЄС, НАТО на основі мандату Ради Безпеки ООН. Участь бригади у російсько-українській війні не планується, але якщо припече, то, думаю, братиме участь. Звісно, лише у випадку масштабної інвазії, яка буде загрожувати не лише Україні.

Інший позитив – А. Дуда проголосив про створення Балто-Чорноморської спільноти. Єдине, я виразно не почув, що в цю спільноту будуть також запрошені українці. А існування Балто-Чорноморської дуги має сенс лише в тому випадку, коли в ній буде присутня Україна і, бажано, ще й Білорусь. В іншому випадку ця структура буде неефективною. Судячи з того, що А. Дуда доволі сильно акцентував на цьому проєкті, до нього, очевидно, доклалися і американці (це їхня стара ідея, яку вони на початку минулого століття перехопили у британців). Їм вдалось збудувати цей Балто-Чорноморський пас ще перед Другою світовою війною (без України) і завершити проєкт після розпаду СРСР. Але це окрема розмова.

Ще раз про мову...

(Закінчення зі стор. 3)

еволюцією – свою мову!?

Безумовно, – там, на фронті, нашим воїнам слід насамперед думати про речі військові і перемагати ворога фізично.

Але так само безсумнівно, що тут, у комфортному Києві, Чернігові, Черкасах, ми маємо боротися з тим же ворогом у війні ментальній, за якість волі і духу кожної людини!

І в далекому, і в недалекому минулому, і зараз, і завтра: російськомовний українець є наслідком колоніального становища України і передумовою-механізмом повернення та закріплення

Мені видається, що Балто-Чорноморський союз (БЧС) – це непоганий страховий проєкт на той випадок, якщо розвалиться Європейський Союз. Бо певні передумови для цього є. В такому випадку БЧС міг би бути вигідним прихистком для України, Польщі, Литви і навіть Румунії та Словаччини. Тому хотілося б, щоб уряди України і Польщі розпочали роботу над вдосконаленням і деталізацією цього проєкту. Тут важливо розуміти, що проєкт може бути успішним лише за умови, якщо він буде наповнений економічним змістом, якщо він принесе вигоду усім. Якщо в проєкті буде зацікавлений бізнес, то він житиме. Якщо грошей в проєкті не буде – то його спіткає доля ГУУАМу.

Ідея була прекрасна, але далі ніж зустрічі і конференції проєкт не пішов, і його доля сумна. Нині Москва заблокувала транзит українських товарів через свою територію і Україна екстренно розпочала транзит своїх товарів в Китай в обхід Росії: такий собі новий Шовковий шлях через Грузію, Азербайджан і Казахстан до Піднебесної. Якщо добудувати нафтопровід з Одеси і пустити нафту, а далі – і газ з Одеси, швидкісні поїзди китайськими товарами з Одеси – в Іданськ чи у Вільнюс, то це стимулюватиме бізнес і політичні зв’язки між країнами Балтійського і Чорного морів. Усе це даватиме серйозний прибуток.

До такого торгового шляху з варяг у греки з радістю приєднаються голландці, норвежці, шведи, фіни, бо це їм буде вигідно. Це буде пряме сполучення. Нарешті, зміниться кардинально геополітична орієнтація частини Європи між Балтійським і Чорним морями: на заміну вектора схід-захід прийде напрямок південь-північ. Зараз це виглядає фантастично, але прихильники Міжмор’я добре пам’ятають, що таке вже в нашій історії було.

Що стосується інформаційної сфери, ще в 1994 році, коли я очолював українсько-польську міжпарламентську групу, то любивав появу польського телеканалу в загальноукраїнських мережах, на якому б частина передач була українською мовою, а частина польською. Такий самий телеканал мав бути створений і в Польщі. На жаль, до цього часу такий чи схожий проєкт не реалізований в наших країнах.

А коли приїжджаєш до Польщі і вмикаєш телевізор, то українські події там практично не висвітлюються. Я розумію, що всі у світі стомилися від неспокійної України, але це не є добре. Так само і з польськими подіями в українських етерах. Попри те, що Польща є одним з найближчих наших сусідів, у нас навіть критично мало фахівців, які б розумілися на внутрішніх проблемах Польщі, добре знали польську історію і культуру.

В поляків ситуація трохи краща – вони більше цікавляться нами, бо в них є потужні дослідницькі інституції, але все одно цього замало. Мені здається, що після останньої зміни влади в Польщі стосунки України і Польщі сильно загальмувалися. І це погано. Бо в авторитетних українських політиків та експертів складається враження, що ми знову залишилися один на один з російською навалюю.

Євген Жеребецький – народний депутат України II скликання, Голова українсько-польської міжпарламентської групи (1994-1998 років), Віце-президент Українсько-польського форуму, політичний аналітик, колишній державний експерт з проблем міжнародної безпеки при Раді національної безпеки і оборони України.

цього становища в майбутньому.

Дивіться, скільки юних прекрасних постатей виходить на бій зі злом і байдужістю!

Скільки, виявляється, у нас є справжніх чоловіків-воїнів! Скільки героїв!

Бережімо їх і примножуймо.

Бо жодна Конституція, жодна політична система чи жоден „міся” не ошчасливить той народ, більшість якого нічого не робить, щоб бути щасливим.

(„Українська правда“, 6 лютого)

Володимир Гонський – український співак, один з популярних ведучих на сцені революційного Євромайдану.

Юрій Сергєєв: „У критичний момент нам повірили“

8 лютого агенція УНІАН подала інтерв'ю відомого українського дипломата Посла Юрія Сергєєва журналістові Андрієві Васильєву, яке вміщено нижче з незначними скороченнями.

– Ви вісім років були Постійним Представником України в ООН. Яка була Місія України вісім років тому і якою вона стала тепер?

– Вісім з половиною років. Так, це великий термін. В Місії України при ООН завжди збирались професіонали, на усіх етапах. Зараз дуже молоді команда, я спостерігав це оновлення і омолодження, гарні експерти з різних питань. Питання України еволюціонували. Коли я приїхав, була непрості ситуація і перші сутички з Місією Росії довкола визнання Голодомору геноцидом. Це був 2007 рік. Ми витратили кілька місяців, щоб, врешті решт, було прийнято декларацію, яка надзвичайно чітко й ясно говорила про те, що відбулось у 1933 році. Але тоді вже почався спротив і діючого Посла Росії Віталія Чуркіна і усієї його команди. Це була перша сутичка, яка, у принципі, вже тоді дала нам зрозуміти, що не все так буде просто. Друга сутичка була вже довкола резолюції, яку підготувала Росія, де Україна опосередковано звинувачувалась у начебто підтримці неонацизму.

Далі ми підійшли до більш серйозних речей – агресія Росії, окупація Криму – але, у принципі, і сама передісторія, і моральна готовність колективу сприяли нам, щоб наша реакція у лютому 2014 року була однозначною, і ми знали, що робити.

– За два роки роботи, обертаючись в кулуарах ООН, Ради Безпеки, я зустрівся з такою ситуацією, коли працівники дипломатичних місій мене часто питали: „А що насправді відбувається в Україні? Яка ваша особиста позиція?“. Наскільки важливе живе спілкування з послами? Наскільки це важливо у прийнятті рішень і оцінці ситуації?

– Живе спілкування завжди є важливим фактором встановлення не тільки відносин, а довірливих взаємин. Коли ти займаєш позицію, в якій все, без виключення, є правдою – тобі починають довіряти. І все, що ти далі скажеш офіційно, буде сприйматися так, як ти себе поводиш у побуті. Якщо ти десь злукавив, десь сказав неправду, тобі не будуть довіряти. Тому усі ці роки ми (не тільки я, вся команда) вибудовували наші стосунки з дипломатичними корпусами, з Секретаріатом ООН, в тому, що ми говорили тільки мовою фактів, тільки мовою серця, а не тільки так, як нам було вигідно, і хотілося, щоб це сприймалося. Це все призвело до того, що у критичний момент, нам повірили. Повірили і підтримали.

– Це правда, що усі важливі рішення приймаються під час неформальних зустрічей?

– Вони готуються. Рішення вже приймаються тоді, коли відбулося голосування – таємно чи відкрито. Але підготовка позитивних рішень справді проходить через персональне спілкування. Але персональне спілкування, як будь-яке людське спілкування – або тобі довіряють, або тобі не довіряють. Або ти розділяєш ті думки, з якими до тебе приходять партнер, або ні – так створюється і складається діалог.

– Як склалися ваші стосунки з Віталієм Чуркіним?

– Непросто. Я наніс йому візиту, коли приїхав, як і до інших постійних членів Ради Безпеки і окремих голів інших країн. Це було у травні 2007 року. Відтоді я зрозумів, що ми ідеологічно різні, хоча ми походимо з того ж самого Радянського Союзу. Тобто, змістились ідеологічні оцінки. Вже тоді, у травні 2007 року, він досить різко відреагував на мою пропозицію підготувати документ, який би вшановував пам'ять жертв Голодомору. І ми багато разів стикались по різних темах саме ідеологічного порядку, того, що стосувалося нашої спільної історії і сьогодення. В тому числі, публічно, коли просто виникали непорозуміння і зовсім різні ціннісні оцінки тих чи інших фактів нашої історії. Фактично, це було кожного року, починаючи з 2007 року до останнього дня.

– А чи відбувалося у вас з Віталієм Чуркіним неформальне спілкування з лютого 2014 року?

– Після того, як на моє прохання була склика-

Посол Юрій Сергєєв в ООН. (Фото: „Українські новини“)

на Рада Безпеки 28 лютого 2014 року, і коли стало зрозуміло, що російська делегація поставила в основу своєї позиції у Раді Безпеки, і взагалі, в цілому в ООН, обман, підтасовку фактів, стало зрозуміло, що він буде грати ту гру, яка є не просто несимпатичною, вона є ганебною. Тому не було резону неформального спілкування, коли ти розумієш, що актор не слухає нікого, він слухає тільки те, що йому треба зробити. Не було необхідності для неформальних спілкувань.

– Але ваш наступник Володимир Єльченко заявив, що все ж сподівається переконати Віталія Чуркіна.

– Це інша ситуація. Це інша ситуація тому, що, будучи в Раді Безпеки, ми стаємо частиною вирішення глобальних проблем. І це 99 відс. порядку денного. Там доведеться спілкуватись чи за столом консультацій, чи у якісь іншій формі, для того, щоб зрозуміти і прогнозувати позицію тієї ж самої російської делегації.

– Яким був штат Місії? 12 дипломатів, якщо я не помиляюсь?

– Штат мінявся. Коли Україну було обрано головою ОБСЄ, як пам'ятаєте, нашу Місію скоротили, так як скорочували інші місії та посольства, для того, щоб передати штатні одиниці для посилення нашої делегації у ОБСЄ. Потім ці одиниці не повернулися, і на початок кризи у нас було вісім дипломатів у 2014 році, наприкінці 2014 року у нас було шість. Потім почалося збільшення вже у зв'язку з просуванням до Ради Безпеки.

– Чи можна вести ефективний дипломатичний діалог з таким штатом, враховуючи, що, наприклад, у Місії Росії штат майже в 10 разів більший?

– Так, у них понад 100 дипломатів. Це непросто. Але, з іншого боку, меншим колективом легше та динамічніше працювати. Тому що кожен знає свою ділянку, тому що доводилося колегам виконувати кілька функцій, це і Генеральна Асамблея, і основні комітети, плюс все, що поза межами ООН, і плюс, звичайно, це Рада Безпеки, де треба було виборювати наші питання. Це колективна робота, і кожен знав, що він робить.

– Як щодо майбутнього – ви залишаєтесь у системі Міністерства закордонних справ?

– На момент нашого інтерв'ю я залишаюся у системі міністерства на державній службі.

– А чи буде якась ясність з вашим призначенням?

– Я завершую своє перебування у Нью-Йорку, завершується моя відпустка, від'їжджаю у Київ, і там буде видно. На момент нашої з вами розмови, в мене покищо немає пропозицій, що може бути у системі МЗС і у системі державної служби.

– Але ходять чутки щодо можливого призначення першим заступником Міністра закордонних справ.

– Ну, чутки є чутками (посміхається). Є про-

(Закінчення на стор. 15)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Сенатор критикує Путіна

МЮНХЕН. – Сенатор Джан МекКейн з Арізони звинуватив Росію, що вона використовує конфлікт в Сирії для своїх інтересів. Виступаючи 14 лютого на конференції безпеки в Мюнхені, Дж. МекКейн, який традиційно очолює конгресову делегацію США до Мюнхену, заявив, що Москва хоче створити військову базу для російської сфери впливів в Сирії, подібно як у Калінінграді та Криму. Сенатор скритикував американсько-російську злагоду, оголошену 12 лютого в Мюнхені, про план перемир'я в цій спустошеній країні. Він додав, що Володимир Путін постійно намагається проявляти Росію в ролі домінуючого глобального чинника. „Путін апетит зростає в той час, коли він їсть, – сказав сенатор. – Ми вже бачили цей сценарій раніше в Україні“. („Ройтерс“)

■ Північна Корея краде платню

СЕУЛ, Південна Корея. – Комуністична Північна Корея затримувала собі приблизно 70 відс. заробітної платні, яку вона отримувала для робітників індустріального парку. Про це заявив уряд Південної Кореї 14 лютого. Парк був розположений біля північнокорейського міста Кейсонг, за 35 миль від Сеулу. В ньому працювало 54 тис. північнокорейців для 120 південнокорейських компаній. Платню американськими доларами діставав уряд, а відтак виплачував робітникам багато менше північнокорейською валютою. Украдені гроші були зужиті для розбудови озброєння країни і для наживи державної еліти. Південна Корея закрила індустріальний парк після того, як Північна Корея випустила 7 лютого ракету на далеку відстань. („Асосіейтед Прес“)

■ ЦРУ знала про атаки в Парижі

НЮ-ЙОРК. – Американська розвідка знала „за кілька днів наперед“, що екстремістська ісламська організація „Іслямська держава“ (ІД) хоче провести терористичний акт. У листопаді 2015 року ІД вбила 130 осіб у французькій столиці, провівши серію атак. Виступаючи 14 лютого на телевізійній програмі „60 хвилин“, директор Центрального Розвідувального Управління (ЦРУ) Джан Бренан сказав, що намагання ЦРУ перешкодити атакам не були успішними через „досвідчене“ користування зашифрованим кодом в інтернеті. Він додав, що американські розвідувальні служби стримали численну кількість атак, але ІД „неминуче“ буде старатися „залишити свій слід“ на території США. („Нюзвік“)

■ Американський бізнес на Кубі

ГАВАНА. – Американська компанія „КлеберЛЛС“ отримала минулого тижня дозвіл від американського уряду будувати трактори на Кубі. Це буде перше американське підприємство на Кубі від часу комуністичної революції 1959 року. Власники компанії сподіваються отримати дозвіл від кубинського уряду на другий місяць. Вони планують збудувати фабрику за 5-10 млн. дол. для випуску малих тракторів, потрібних кубинським фермерам, які починають механізуватися. Трактори коштуватимуть 8-10 тис. дол. і дуже допоможуть зростаючому приватному секторові на острові. („Ройтерс“)

■ Скільки бойовиків має ІД?

ВАШІНГТОН. – Американська розвідка обчислює, що є 20-25 тис. бойовиків „Іслямської держави“ (ІД) в Сирії та Іраку. Про це заявив анонімно американський високопосадовець 2 лютого, який просив не подавати його імені, поки не будуть оприлюднені формальні цифри. Коаліція під проводом США в цьому регіоні обчислює, що авіоудари завдали смерть приблизно 28 тис. ісламським бойовикам, а сотні інших загинули в сухопутних боях. Цифри вказують, що екстремістська ІД може поповнювати свої ряди, незважаючи на важкі втрати. Представники Департаменту оборони США кажуть, що ІД мусить тепер частіше силою брати призовників у свої лави на території під її контролею. („Ю-Ес-Ей Тудей“)

Триває „Ostpolitik“?

Минулої п'ятниці, 12 лютого, відбулася перша в церковній історії зустріч Папи Римського і Патріярха Російської Православної Церкви. Московська преса оцінює цю подію як свідчення „глибшого порозуміння між Церквами-сестрами“ і відновлення взаємного довіря між ними. Такої ж думки і Ватикан. Під час традиційної недільної Служби Божої в соборі св. Петра 7 липня Папа Франціск, просячи вірних молитися за успіх його візиту до Мехіко, повідомив: „Я також зустрінуся в Гавані з моїм дорогим братом Кирилом“. Тобто – з братом у Христі. Так воно й повинно бути. Єдність християнства сьогодні, в часи політичної, економічної, моральної нестабільності, може істотним чином оздоровити людський світ, вирятувати його з вогненного кола проблем.

Тільки от чи на це оздоровлення справді орієнтує себе московське православ'я? Скільки десятиліть воно лютувало на Ватикан за солідарність з Українською Греко-Католицькою Церквою, вигадувало нісенітницю про загарбання православних храмів, а тепер раптом заспівало про братерство-сестрицтво. Чи нема тут відомого політичного підтексту? Російська Православна Церква завжди була лише одним з департаментів держави, а сьогодні, коли ця держава опинилася, з вини кремлівських нелюдів, в міжнародній ізоляції, патріярхія особливо надається для політичних замовлень. Бо як може Патріярх Кирило грати ролю провідника незалежної Церкви – після того, як з Папою Франціском зустрічався, запобігаючи братньо-християнської ласки, навіть Президент Володимир Путін? Лукаво вдаючись до авторитету Святого Престолу, кривавий агресор пробує обілити себе.

Але як ця дуже вигідна Кремлеві зустріч може позначитися на репутації Папи Франціска? Як тепер українці зіставлятимуть ці незіставні речі – нібито давнє і щире проукраїнство Папи і його нинішній спільний з Кирилом підпис під декларацією, в якій воєнну агресію Росії проти України названо внутрішнім українським конфліктом? „Текст цей викликав глибоке розчарування серед вірних нашої Церкви і серед усіх небайдужих громадян України... Коли Москва і Ватикан організовують зустрічі, нам годі очікувати від цього чогось доброго“, – тверезо прокоментував гаванську декларацію Патріярх УГКЦ Святослав.

А відомий релігійний філософ і священник Української Автокефальної Православної Церкви Яків Кротов зауважує: „Погодившись на зустріч, Папа допомагає агресивній диктатурі виглядати нормальною країною. Це обійми за чужий рахунок. Обіймається Папа, а гинуть від російської зброї українці і сирійці. Чому Папа погодився на зустріч? Тому що внутрішньо він скоріше ближче до диктатур, ніж до вільного світу... Не треба забувати і про платних і кремлівських агентів у Ватикані, вони нікуди не поділися...“.

Все ж, мабуть, не варто переоцінювати значення цієї зустрічі. Відбулася вона не в Москві, не в Римі, не в урочистій атмосфері Храму Божого, не у спільній молитві, а на летовищі ім. Хосе Марті в Гавані, кубинській столиці, власне – в умовах подорожі, поспіху. І на велике прохання Кирила. Очевидно, є тут ще один аспект московських розрахунків. У цьому році на Кіпрі має відбутися перший за ціле тисячоліття Собор Вселенського православ'я, а на ньому, швидше за все, зіштовхнуться інтереси Константинополя і Москви, двох центрів православ'я. Тому для Патріярха Кирила дуже важливо здобути прихильність Папи Франціска, з позицією і авторитетом якого рахуються керівники усіх Православних Церков.

ІСТОРІЯ

Роберт Капа фотографував повоєнний Київ

Роберт Капа. Театральні афіші на Хрещатику.

Дмитро Малаков

Коли почалась „холодна війна“ між Заходом і СРСР, улітку 1947 року змогли отримати запрошення відвідати СРСР американський письменник Джон Стейнбек та Роберт Капа, він же Ендрю Фрідман, визнаний клясик фотомистецтва та військової фотожурналістики. Гості побували в Москві, Києві, двох колгоспах на Київщині, в Сталінграді, Тбілісі та Батумі. Знайомились з життям простих радянських людей. Потім була написана й проілюстрована книга „Російський щоденник“

(повна назва: „John Steinbeck. A Russian Journal. With photographs by Robert Capa“).

Невеличке за обсягом видання вперше побачило світ у США 1948 року. Книга одразу ж стала сенсацією для західного читача, перевидавалася неодноразово. Російською мовою книга була перекладена та видана тільки 1990 року без ілюстрацій.

Сучасні інформаційні технології дозволяють побачити фотографії Р. Капи, включені в американське видання 1999 року, а також ті,

(Закінчення на стор. 13)

Роберт Капа. Київський трамвай.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
Передплата	E-mail adukr@optonline.net
	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Не варто змінювати календар

У „Свободі“ 15 січня було вміщено лист Аскольда Лозинського з Нью-Йорку „Щоб святкувати разом“, автор якого закликає „перейти на новий календар, щоб святкувати найбільші релігійні свята з християнським Заходом“.

Кожна держава має і шанувати свою історію, свої звичаї, свою Церкву, свою мову. Нація чи держава, яка свою історію ігнорує, забуває — не виживе, пропаде. Наша Церква, старша за московську, яка присвоїла більшість наших традицій, релігійних наспівів, офіційно змінює нашу історію. Більшість наших братів-католиків святкує „Дванаде-

сяті празники” з православними.

То може б шановний А. Лозинський звернувся до тих, хто святкує по-новому, щоб перейшли до нас, на юліянський календар. Наша Церква, Церква наших предків, дідів, прадідів, козацтва та отаманів, в дійсності, не має нічого спільного з „християнським Заходом”. Сам А. Лозинський каже, що багато українців переходить з Московського Патріархату до Київського, а тут ще й треба змінити календар.

Д-р Василь Трухлий,
Чикаго

Україні потрібні книжки англійською мовою

Президент України Петро Порошенко проголосив 2016 рік Роком англійської мови в Україні. Міністерство освіти України дбає про потрібні підручники для середніх шкіл, університетів та бібліотек. Але в Україні їх недостатньо, а замовляти книжки з Росії було б некорисно і непрактично.

Екзекутива Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) вирішила допомогти. На складах УККА є 72 річники англomовного „Українського квартальника“, зміст якого може послужити не тільки лектурою для студентів, а й цікавим матеріалом для науковців. Якщо студенти не одержать нашу лектуру, то одержать московську, насичену брехнею і пропагандою. Також є багато цікавих видань англійською

мовою, які теж треба вислати.

Екзекутива УЖКА доручила управі Ради Оборони і Допомоги Українцям (РОДУ) опрацювати плян доставки цих річників до України та розподілу для університетів і бібліотек. Ця акція мусить відбутися швидко, щоб студентам вчасно доручити матеріали.

Ми просимо в міру можливостей допомогти нам успішно провести цю акцію. Кожна пожертва буде проголошена у пресі. Чеки пожертв слід виписувати на UCCA-RODU та висилати на адресу: Ukrainian Congress Committee of America, 203 Second Ave., New York, NY 10003.

Іван Буртик,
голова РОДУ, Кліфтон, Нью-Джерзі

Нашу сім'ю вислали до Сибіру

Газета „Свобода“, як чисте повітря, надиhaє нас до життя. Я посилаю прочитану газету до Львова, де її з задоволенням читають українці. Вона дає їм віру, що Україна встане з колін і українці заживуть заможнo, як належить цивілізованій нації у спільній Європі. Сотні років український народ виступав проти свого гнобителя – Росії. Не російський народ, а уряд придушував повстання.

Живий приклад – історія моєї сім'ї. У Підгайцях мій батько допомагав „Просвіті“ захища-

ти українців від сваволі польських магнатів. У 1939 році більшовики вивезли родину до Сибіру, в Красноярський край. Лише у 1946 році дозволили повернутися до Львова. Після смерті батька виявилось, що нашу сім'ю вислали незаконно, без суду, лише тому, що мій батько працював у „Просвіті“ в Стрию, де в той час навчався Степан Бандера.

**Ярослав Романишин,
Манчестер, Нью-Гемпшир**

Вшанували ювілей землячки

В Чикаго 31 січня зустріла свою 80-ту зиму мисткиня Олександра Дяченко-Кочман.

Рід Дяченків має давнє козацьке коріння на Полтавщині. Містична дивовижна краса хутірської України збереглася в українських душах і стала гаслом життя, боротьби, творчості нащадків цього талановитого роду.

Глина, пензель, мистецькі проекти – творчий світ мисткині. Вона брала участь у 50 групових мистецьких виставках і мала майже 10 персональних. Її творчі праці зберігаються в багатьох приватних колекціях та інституціях, зокрема, в Ілінойському стейтовому музеї у Спрінгфілді, Публічному музеї корпорації „Буровс“ в Пустоні та інших.

Олександра Дяченко-Кочман (світлина молодих літ).

На чужині, яка стала їй другою батьківщиною, викладала в Школі українознавства при Українському православному соборі св. Володимира, була членкою дирекції Українського Інституту Модерного Мистецтва в Чикаго, плідно працювала в Союзі Українок Америки і низці громадських українських організацій. Не забувала про благодійність.

У Діяспорній бібліотеці ім. Галини Король вшанували видатну землячку з далекого Чикаго, побажали їй довголіття, творчого надхнення, міцного здоров'я.

Анатолій Сазанський,
Миргород,
Полтавська область

Виправлення помилки

Михайло Герець з Ротерфорду, Нью-Джерсі, в листі до редакції звернув увагу на помилку в публікації Гарія Макаренка з Житомира „Таємниця народження Олександра Олесь“ („Свобода“, 22 січня), яка полягала у тому, що йшлося про Олега Ольжича, а Олександр Олесь (Кандиба) був його батьком. На жаль, помилку допущено при редагуванні

статті, автор написав без помилки.

Водночас редакція не може погодитися з критикою на адресу Г. Макаренка, який нібито „вдався до очорнення батьків поета“, тому що автор досліджував в архіві лише історію запису про народження Олега Кандиби, а такі дослідження не можна вважати „очорненням“.

**Пожертви на пресфонд „Свободи“
за січень 2016 року**
(включно з проєктом УНСоюзу
„Різдвяні картки“)

\$	IM'YA	MICTO
100	Jakubowycz, Alexander & Daria	Brecksville, OH
100	Krychyk, Alexander	Lorain, OH
100	Kuzycz, Markijan	Chicago, IL
100	Latyshevsky, Alex & Zorinna	New York, NY
100	Petrenko, Anna & Jurij	Ashton, MD
100	Sarachman, Chrystyna	Philadelphia, PA
100	Stasiuk, Demetrius	Englewood, FL
75	Pishko, Daria Komichak, Michael	Chatham, NJ
50	Badynskyy, Raymond	Phoenix, AZ
50	Guertler, Vera	Lancaster, PA
50	Kucan, John	Springfield, IL
50	Leshko, Alla & Jaroslaw	Northampton, MA
50	Maruszczak, Olga	Dearborn Hts., MI
50	Pastuszek, Theodozia	Swarthmore, PA
50	Walchuk, Maria & George	Annandale, NJ
25	Babiak, Chrystyna & Nicholas	Silver Spring, MD
25	Baran, Andrij	Saratoga Springs, FL
25	Baransky, Ulana	Chicago, IL
25	Chudowsky, Valentina	Wethersfield, CT
25	Hoshowsky, Christine	Rochester, NY
25	Hrab, Aurelia	Morristown, NJ
25	Kobryn, Atanas & Kateryna	North Port, FL
25	Kornylo, Krista	Rochester, NY
25	Krowicky, Stanyslawa	Farmington Hills, MI
25	Kurylo, Katherina	Phoenix, AZ
25	Luciw, Paul	Davis, CA
25	Matkowsky, Stephen	Rochester, NY
25	McGrath, Michael	Franklin Square, NY
25	Paschuk, Larisa	Verona, NJ
25	Pidwerbetsky, Andre	Schenectady, NY
25	Ratyza, Rostyslaw	Edison, NJ
25	Wasylykevych, Paul & Lynn	Cary, NC
25	Zaputowycz, Vera	Hillsdale, NJ
20	Hromnycky, Ewhenia	Minneapolis, MN
20	Kuzyszyn, Bohdan	Fords, NJ
20	Lysko, Martha	Cranbury, NJ
20	Majewski, Christina	Cos Cob, CT
20	Mazuryk, Joseph	Danville, CA
20	Mosijczuk, Askold	Columbia, MD
20	Pastuszek, Lydia	Sudbury, MA
20	Sierant, Anna	Astoria, NY
20	Wasylyszyn, Roman	Philadelphia, PA
15	Bilynsky, Boris	Vienna, VA
15	Hawrylciw, Peter	Ludlow, MA
15	Hursky, Petro	Cheltenham, PA
15	Kocelko, Nestor	Chicago, IL
15	Kovalevsky, Nicholas	Tiffin, OH
15	Kusznir, Olga	Huntington Valley, PA
15	Pokinsky, Daria	New York, NY
10	Chupa, Dorothy	Briarwood, NY
10	Dmytryszyn, Ewhenia	Syracuse, NY
10	Gonzales, Luba	Lynnbrook, NY
10	Hucal, Katherine	Maple Grove, MN
10	Kramarenko, Mary	E Windsor, NJ
10	Kropelnyckyj, Emilia	Warren, MI
10	Kuzma, Melanie	Rocky Hill, CT
10	Makar, Andrij & Mariya	Brooklyn, NY
10	Pawlowych, Lubomyr	Union, NJ
5	Dutkewych, Jaroslav	Alexandria, VA
5	Haftkowycz, Nadia	Wethersfield, CT
5	Macuk, Barbara	Berlin, MD
5	Mess, Thomas	West Chester, OH
5	Nesterczuk, George	Vienna, VA
5	Stasiw, Roman	Nesconset, NY

PA30M: \$1,980

**Щиро дякуємо всім жертводавцям
за підтримку пресфонду „Свободи“!**

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Придбали коштовний апарат

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 12 січня Філія Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) в Україні передала геріатричному нейрореабілітаційному центру Національної Академії Медичних Наук України апарат транскраніальної мікрополяризації. Цей апарат придбав у США ЗУАДК за фонди, зібрані українською громадою Америки.

Головними жертводавцями були танцювальний ансамбль „Громова“, парафіяни Української католицької церкви свв. Володимира та Ольги в Чикаго (4,000 дол.) та Зоріана Молтан з допомогою парафіян

Української католицької церкви св. Миколая у Вотервліті, Нью-Йорк (2,000 дол.).

Таких апаратів в Україні було лише два: один в приватній клініці Києва, другий – в клініці Одеси. Ціна такого апарату 10,075 дол.

Транскраніальна мікрополяризація має високу ефективність в реабілітації пацієнтів, які перенесли черепно-мозгову травму та хворих з інсультом. Таких апаратів гостро потребують реабілітаційні центри Збройних Сил України та Національної Гвардії для лікування поранених воїнів.

ЗУАДК

Під час дарування (зліва): Світлана Кузнєцова – президент нейрореабілітаційного центру Національної Академії Медичних Наук України, Наталія Скачкова – лікар Інституту геронтології, Віра Принько – голова філії ЗУАДК в Україні, доктор психіатрії з Чикаго Андрій Ріпецький.

Стипендіяти ТУМ подякували за допомогу

Віра Боднарчук

ВЕНІС, Флориди. – Товариство Української Мови (ТУМ) в США від 2000 року висилає фінансову допомогу для здібних студентів з бідних родин, які вивчають україністику або споріднену тематику в Києво-Могилянській та Острозькій академіях, університетах в Миколаєві, Києві, Львові, Харкові, Одесі, Чернівцях, Ялті, Ужгороді, Рівному.

На 2015-2016 рік переслано фонди до університету „Острозь-

ка академія“ та до видавництва „Смолоосип“ в Києві, який приділяє стипендії для студентів з різних частин України.

Прислали подяки ТУМ за фінансову допомогу Лілія Шепель, Алла Янковська і Ольга Якимчук – студентки університету „Острозька академія“, Дарина Тригубець з Рівного, яка навчається в 10-ій класі і хоче бути юристом, Софія Татомир з Калуша, яка навчається в гімназії, Назар Шевчук з Івано-Франківщини, який навчається в Києві і хоче бути священиком,

Ольга Циктор з міста Криве Озеро, Миколаївської області.

Від початку цього проекту в 2000 році було надано стипендії 98 студентам з 15 областей України. Багато з них після закінчення студій працюють в державних

установах, а деякі стали воїнами на сході України.

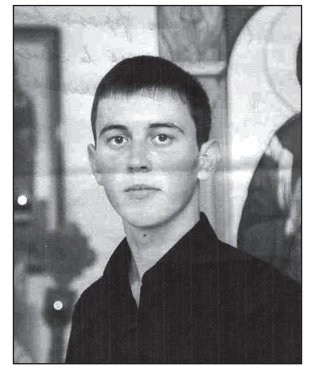
Пожертви на допомогу здібним студентам просимо пересилати на адресу: Ukrainian Language Society, 5050 Seagrass Dr., Venice, FL 34293.

Ольга Якимчук

Дарина Тригубець

Назар Шевчук

Софія Татомир

Лілія Шепель

Алла Янковська

**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**

запрошує на

презентацію двотомника спогадів
про генерала

Петра Григоренка
(1907-1987)

„Людина, яка не могла мовчати“
(Харків, 2015),

до якої увійшли спогади

Андрея Сахарова, Леоніда Плюща,
Мустафи Джемєлева, Юрія Орлова, Миколи Руденка,
Вячеслава Чорновола, Надії Світличної та інших

У презентації візьмуть участь

Андрій Григоренко
син Петра Григоренка і упорядник споминів

Павел Літвінов
правозахисник, фізик

„Петро Григоренко залишиться у людській пам'яті по цілому світі й завжди буде користуватися повагою за свою сміливість і безкомпромісність“

Рональд Рейган

Ведуча – д-р Анна Процик

**в суботу, 27 лютого 2016 року
о 5-ій годині по пол.**

в будинку НТШ
63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

КУК оголошує номінації на нагороди

ОТАВА. – 5 лютого Конгрес Українців Канади (КУК) оголосив прийом номінацій кандидатів на нагородження визначних особистостей медалею ім. Тараса Шевченка. Ця медала є найвищою формою визнання, яку може присвоїти КУК. Нагородження здійснюватиметься на трирічному Конгресі Українців Канади, який відбудеться з 29 вересня до 2 жовтня цього року в Реджайні, Саскачеван.

Рада директорів КУК розглядатиме номінації на своєму засіданні у вересні 2016 року. Лише номінації, отримані до 30 червня, будуть розглянуті для нагородження на конгресі. Додаткову інформацію можна отримати на сторінці: Shevchenko Medal Criteria. Заявки є доступні на сторінці КУК: Shevchenko Medal

Nomination form.

КУК також оголосив прийом заявок на присвоєння Нагород молодого провідника КУК, які теж вручатимуться на конгресі у Реджайні. Інформацію щодо номінування і нагородження можна отримати за посиланням: Нагорода молодого провідника КУК. Номінації приймаються теж до 30 червня.

Всі подані матеріали будуть розглянуті Комітетом нагород та визнання та підтверджені Радою директорів КУК. Церемонія нагородження відбудеться в Реджайні 1 жовтня.

За довідками можна звертатись телефоном (613) 232-8822 або на електронну пошту: ucc@ucc.ca.

КУК

Капеля Бандуристів Канади представила концерт

Олена Вавришин

ТОРОНТО. – 24 січня Капеля Бандуристів Канади – чоловічий ансамбль, до якого входять хористи і бандуристи – представила концерт традиційних Різдвяних колядок і щедрівок. Жіночі хори „Діброва“ і „Левада“ приєдналися до виступу і святковий настрій був відчутний у переповненій залі церкви св. Пія Х.

Програма складалася з традиційних колядок – старих клясичних в обробці видатних українських композиторів та цікавих нових музичних відтворень від Капелі.

Після вступної промови ведучого програми Ігоря Мисливчука Капеля під керівництвом Андрія Дмитровича відкрила програму чотирма творами, починаючи з радісного „Добрий вечір“ (в обробці Григорія Китастого), далі слідувала „Нова радість стала“ (також в обробці Г. Китастого) та два твори в обробці А. Дмитровича – „А вскликнули янголи“ (оснований на колядці Кирила Стеценка) та „Спас наш народився“ з участю хориста і ударника Олександра Левковича, який грав на гlockenшпілі, що створював звук, подібний до дзвонів.

Потім жіночий хор Спільки Української Молоді „Діброва“, під керівництвом Олеси Коник, вийшов на сцену в сяючих білих платтях, оздоблених червоною і чорною вишивкою, і виконав акапельно три колядки з цікавими обробками. Трупа бандуристів Капелі виконала „Різдвяні мотиви“ Г. Китастого.

Хор „Левада“ під керівництвом Жанни Зінченко виконав три колядки. Хористи були у чорних платтях з помаранчевою вишивкою. Вони представили музичні обробки сучасних українських композиторів.

Капеля Бандуристів Канади та хори „Левада“ і „Діброва“. (Фото: Микола Сварник)

Першу колядку представив хор з солісткою Оленкою Балонни.

В кінці концерту усі хористи і бандуристи вийшли на сцену і заспівали „Спи, Ісусе, спи“ (солістка Віра Зміївська). Ще один клясичний твір „Старий рік минає“, перероблений для Капелі А. Дмитровичем, був музично цікавий завдяки поліфонії, в якій дві стрічки музики були заспівані одночасно.

Голова Ради Капелі Володи-

мир Шевчук подякував хористкам „Левади“ та „Діброви“ за участь та співпрацю.

Наступні номери здивували слухачів. Мелодія була дуже знайомою – від „O Come All Ye Faithful“, але слова були проспівані в українському перекладі в обробці Олега Махляя та А. Дмитровича. Це був гарний вибір на передостанній номер концерту. Концерт закінчився найпопулярнішою українською колядкою „Бог Предвічний“,

що її співала також аудиторія, що встала, щоб вшанувати як колядку на зразок релігійного гимну, так і хористів.

Наступні концерти Капелі відбудуться 23 квітня в Lincoln Alexander Centre-Theatre в Гамільтоні, Онтаріо, та на честь 15-річчя Капелі 22 жовтня в Trinity-St. Paul's United Church – Jeanne Lamont Hall у Торонто.

Переклав Дмитро Усенко

Молодь провела „Вишиваний баль“ в Клівленді

Петро Твардовський,
Василь Романчук

КЛІВЛЕНД. – Баль „Вишиваний вечір“ організували 6 лютого в парафіяльній залі Покрова Пресвятої Богородиці Української Католицької Церкви Клівлендський Осередок Спільки Української Молоді (СУМ) ім. гетьмана Богдана Хмельницького, заснований в 1950 році, та Клівлендська Станиця Пласту, яка діє від 1949 року.

На баль української вишиванки, у прекрасно прикрашеній в національному стилі залі, зібралася українська громада Великого Клівленду, в числі якої були представники СУМ і Пласту різних поколінь. Лунали українські мелодії та пісні, радістю сяяли обличчя святково одягнених у вишивані строї юнаків і юначок та дітей. Піднесений настрій був і в старшого покоління українців.

Розпочався вечір з вшанування спонзорів імпрези, серед яких були Українська Федеральна Кредитна Спілька „Основа“, компанії „MK Import Export Inc“, „Port Side“, „West Park“, „Kulik Dental“, а також Денис Лазута, Мирон Шкарупа, Михайло Шубин, Мирон А. Клос, Адам Головач, Михайло Мігеліч, Іван Лаврів, Юрій Сало, Роман Боднарчук, Микола Житовка, Християн і Олена Дубаси та Марія Шийка.

Ведучі Оля Мігеліч та Ліса Шийка ознайомили присутніх з про-

Члени організаційного комітету „Вишиваного вечора“.

грамою заходу, представили членів журі Марію Блюм, Романа Якубовича і Надію Заперник. Відтак, молодь вишикувалася у ряд, аби першими розпочати урочистий показ вишиваного вбрання. Під мелодію українських маршів та під оплески присутніх один за одним по залі пройшли юні хлопці і дівчата та підлітки. Журі та глядачі визнали найкращим стрій Андріани Гудз.

Чудово доповнив цей конкурс сучасний український танець, який виконали Яринка Курдоба та Славчик Гап'юк.

Розважальну програму продовжив відомий український гурт „Заповіт“ з Торонто, в репертуарі якого сотні старовинних, народних та сучасних українських пісень. І закружляли в танці поважні пари та молоді танцівники. У коломийці взяли участь мало не всі присутні на цьому вечорі.

Тут же в залі можна було зробити собі на пам'ять світлинку в уборах, які були викладені на великому столі. Про смачне частування перекуску подбали місцеві господині.

Завершальним акордом вечірки

Журі та глядачі визнали найкращим стрій Андріани Гудз. (Фото: Василь Романчук)

став конкурс українських вишиваних строїв серед дорослих учасників забави. Володаркою першої нагороди стала Ольга Балешта, вишиванка якої була найкращою за оцінкою журі та публіки.

Завдяки зусиллям членів організаційного комітету, в числі яких були О. Мігеліч, голова Осередку СУМ Ірина Твардовська і станична Пласту Андрія Якубович, а також Л. Шийка, Келі Лаврів та Іван Лаврів, вечір вдавсь на славу.

Зазначте дату!

8-10 липня 2016

**10ий
Фестиваль
Української
культури**

Союзівка

www.Soyuzivka.com

**PO Box 529 - 216 Foordmore Rd
Kerhonkson, NY 12446
845-626-5641**

Мандрівна виставка молодих мистців утверджує Україну

Левко Хмельковський
Леся Тополя

ВИПАНІ, Нью-Джерсі. – 31 січня в Українському Американському Культурному Центрі Нью-Джерсі відбулось відкриття виставки „Ukraine Exists“ („Україна існує“), яку влаштувала команда благодійного фонду „Вільні UA“ – вокаліст гурту „Антитіла“ Тарас Тополя (цей гурт у 2013 році провів всеукраїнську туру „Ідем-їдем“, причому кожен виступ у турі починався і закінчувався гаслом „Від Луганська і до Львова лине українська мова!“), Аліна Гаєва – мисткиня, куратор мистецької частини проекту, засновниця галерії „Чорна ящірка“ у Дніпропетровську, Катерина Нечаєва-Скорук – директор Благодійного фонду „Вільні UA“, Сергій Вусик з гурту „Антитіла“, куратор виставки, Руслан Горовий – журналіст, письменник, автор відеофільмів, куратор виставки, Лесь Панчишин – художник, фотомистець, кераміст і скрипаль, координатор виставки.

„Вільні UA“ вже півтора року допомагають українським воякам на передовій лінії війни з Росією, поставляючи медикаменти, тепловізори, бронжилети, придбані на зібрані фонди.

Ідея виставки виникла взимку 2015 року, коли йшли запеклі бої за Донецьке лєтовище, за Дебальцеве, а в Раді Безпеки ООН російські дипломати цинічно спотворювали факти і події в Україні. Активісти зрозуміли, що необхідно знайти світ з правдивою інформацією щодо війни на сході України. Ідею виставки підтримали Міністерство закордонних справ України, а також Постійне Представництво України при ООН. 12-22 січня виставка була показана в Нью-Йорку, в Головному бюро ООН.

Виставку спонзорували Союз Українок Америки (округа Нью-Джерсі), Українська Американська Федеральна Кредитова Спілка „Самопоміч“, компанія „Міст“.

Молитвою благословив виставку парох Української католицької церкви св. Івана Хрестителя у Випані о. Степан Білик. На відкритті виставки промовляли Олександр Мацука – заступник директора Департаменту новин і засобів масової інформації Секретаріату Ради Безпеки ООН, який раніше працював у Представництві України при ООН, Леся Тополя – мама ініціатора проекту Т. Тополі.

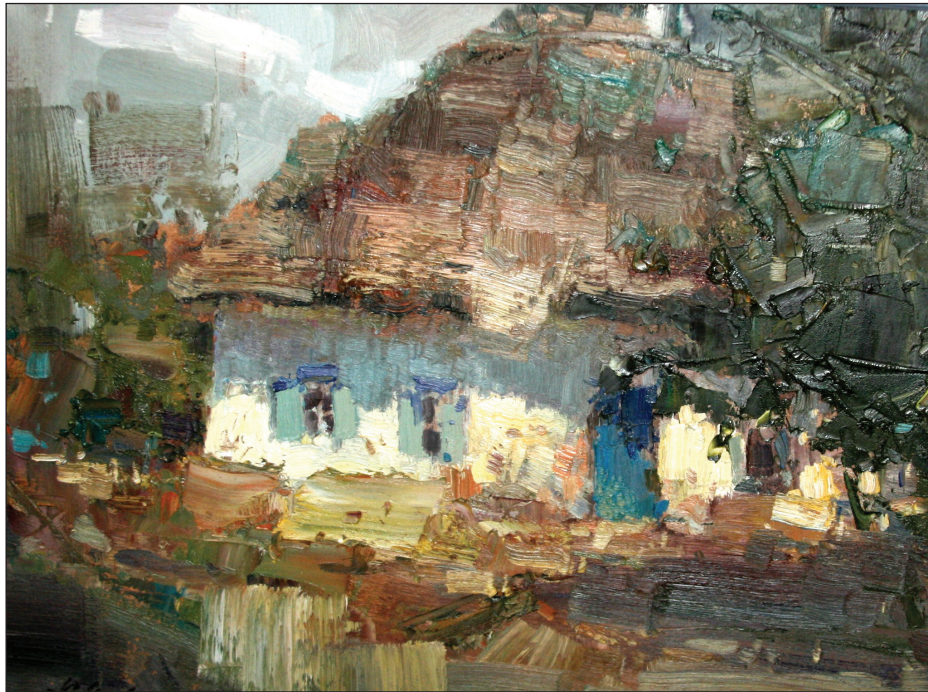
Про організаторів виставки роз-

Промовляє Олександр Мацука.
(Фото: Христя Сизоненко)

повіла ведуча д-р Роксолана Лещук. Виступили Ксеня Раковська, голови Округу СУА Нью-Джерсі, управитель місцевої філії Кредитівки „Самопоміч“ Михайло Козюпа, який повідомив про надання фінансової підтримки виставці. Окрасою свята стала гра юних піаністок Уляни Лещук та Софії Коваль.

Ціль виставки – донести до міжнародної спільноти чесну і достовірну інформацію про війну в Україні. Ще одна місія проекту – гуманітарна. І полягає у популяризації сучасного українського зображувального мистецтва. Саме тому виставка складається з двох частин з умовними назвами „Мир“ і „Війна“ – показу документальних

Юрій Шаповал. „Етюд“.

На виставці (зліва): активістки Союзу Українок Америки Роксолана Мисило, Валентина Табака і ведуча вернісажу д-р Роксолана Лещук.

матеріалів про війну і виставки сучасного українського мистецтва.

Розділ про війну представлено інсталяцією з сталевих каркасів та предметів української війни за незалежність. В конструкцію вмонтовано чотири екрани, на яких триває показ документальних фільмів творчої групи „Babylon-13“, Микити Звілінського, Костянтина Ревуцького, Руслана Горового, Євгена Власова, Вікторії Івлєвої та інших. Автором документально-

го фільму „Укропи Донбасу“ є Р. Горовий – головний режисер телеканалу „Магнолія ТВ“. У фільмі показана важка, але реальна історія двох українських добровольців, які потрапили у полон до бойовиків самопроголошеної „Луганської народної республіки“, про звирства і катування людей у підвалах Луганського СБУ, про втечу Вікторії та Сашка Кононових, які викрали український прапор, об який сепаратисти витирали ноги, і втекли з полону. Прапор теж є на виставці.

Режисери об'єднання „ОМ-ТВ“ пропонують добірку ґрунтовних документальних розслідувань щодо присутності російських військових, диверсантів і військової техніки на сході України, висвітлюють документальні кадри про анексію Криму, про збройне захоплення адміністративних будівель на Донбасі. Два документальні фільми про бойові будні бійців полку спеціального призначення „Азов“ у Широкино є результатом співпраці режисера і фотографа Руслана Ганущака та мандрівника Ігора Захаренка. У фільмах – розповіді бійців, що тримали оборону в Маріупольському напрямку.

Чотири документальні стрічки про нелегку долю мирного населення під час військових дій зняла Вікторія Івлєва – російська жур-

(Закінчення на стор. 17)

Костянтин Копосов. „Помаранчеве поле“.

Лесь Панчишин. „Ліс“.

НОВИНИ НАУКИ

Леся Українка у виданнях УВАН

Альберт Кіпа

25 лютого сповнюється 145 років з дня народження Лесі Українки (1871-1913) – відомої української поетеси, драматурга, філософа, етнографа. У своїй творчості письменниця апелювала до майбутнього і вічного. А майбутнє її спадщини, як і процес його осягнення, безперервний і вічний, про що свідчать нові видання і дослідження про її життя і творчість. Адже життєвий шлях та художня й наукова спадщина письменниці завжди була невичерпним джерелом для науковців та біографів.

Наукова та видавнича діяльність Української Вільної Академії Наук (УВАН) у США в силу політичних обставин, що склалися після Другої світової війни, також пов'язана з іменем Лесі Українки та її родиною. У 1970 році УВАН видала фундаментальну працю Ольги Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчості”. З відстані часу можемо з упевненістю констатувати, що це видання й понині лишається чи не найвартіснішим літописанням і фактознавчою базою. Адже оприлюднення джерелознавчих матеріалів вагомо збагатило здобутки наукового лесезнавства, внесло нові аспекти й малознані матеріали у дослідження її наукової біографії. Варто згадати, що ініціатором видання „Хронології” була наймолодша сестра Лесі Українки Ізидора Косач-Борисова, член-кореспондент УВАН у США.

Варто також згадати, що в советські часи українські книжки стимулювали вихід аналогічних в Українській РСР. Зокрема, книга „Леся Українка. Хронологія життя і творчості” спричинилась до видання спадщини Лесі Українки у 12-ти томах

(1975-1979) та ряду біографічних досліджень.

УВАН, продовжуючи серію джерелознавчих матеріалів про життя і творчість Лесі Українки, підтримуючи наукові лесезнавчі проекти, які в силу певних обставин не знаходять зацікавлення наукових інституцій в Україні, видала два томи трикнижжя „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріали. Спогади. Іконографія”.

Перша з них – „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріали. Спогади. Іконографія” – побачила світ у 2004 році. Відповідальний редактор – Олекса Біланюк. Автор проекту, вступної статті, коментарів, родовідного дерева Косачів і Драгоманових – Тамара Скрипка. У цьому виданні вперше застосовано родинний підхід в упорядкуванні матеріалів та фотодокументів, оскільки родинне оточення мало найбільший вплив на Лесю Українку. Однак в радянські часи родичі Лесі Українки, які емігрували в роки Другої світової війни з України, належали до числа забутих і майже викреслених з науки постатей. Завдяки цьому виданню імена найближчих родичів письменниці та їх праці повернулися із забуття.

Матеріали, що увійшли до книжки, суттєво доповнюють, деталізують і коригують біографію Лесі Українки. На думку літературознавця Орести Мацяк, „найбільше і за обсягом, і за потрійним пізнавальним значенням відкриття цього видання є виписки О. Косач-Кривинюк з „Рукопису” Гліба Лазаревського. Вони єдине, що залишилось від архіву Михайла Драгоманова, який зберігався у Варшавському Українському Інституті, зруйнованому бомбами під час Другої світової війни, і на основі якого Г. Лазаревський склав свій „Рукопис”, та від самого, досі не знайденого, „Рукопису” – вступної статті Г. Лазаревського й копій 142 листів Лесі Українки до різних адресатів з його примітками фактографічно-біографічного характеру, в яких найдетальніше фіксується історія хвороби і лікування Лариси Косач”.

Слід зауважити, що це видання удостоєне чотирьох рецензій, а також в результаті відгуків науковців і фахового журі вийшло на завершальний етап конкурсу в номінації „Книга року”, організованого журналом „Книжник-Review” в галузі біографістики і посіло друге місце. Враховуючи, що книжковий ринок України надзвичайно багатий на нові книжки, поважні дослідження та визначні імена, наше видання отримало своє заслужене визнання серед великого кількісного книжкового ринку. Визнання високого наукового рівня підготовки, похвальні відгуки авторитетних учених-літературознавців, унікальність зібраних матеріалів книги „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріали. Спогади. Іконографія” – велика честь для УВАН і свідчення того, що славні видавничі традиції сподвижників нашої інституції продовжуються.

Друга книга „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріали. Документи. Іконографія” є продовженням започаткованого у 2004 році видання документальної бази матеріалів про життя і творчість письменниці. Це, зокрема, епістолярій, спогади, документи про Лесю Українку, її родину та близьке оточення. Окремий розділ складають праці дійсних членів УВАН, присвячені життю і творчості письменниці – Євгена Маланюка, Юрія Шевельова, Володимира Міяковського, Юрія Лавріненка, Лариси Онишкевич, Альберта Кіпи. Подано також розділ іконографії, який увиразнює історію життя та культуру родини Драгоманових-Косачів.

У пропонованому виданні вперше зібрано майже усю спадщину Лесіної наймолодшої сестри І. Косач-Борисової під обкладинкою однієї книжки. Будучи свідком родинних і громадських подій кінця XIX-початку XX ст., вона пронесла крізь усе життя найбільшу цінність – спогади, які, сподівалася, придатуться майбутнім поколінням. У своїх мемуарах сестра поетки розповіла про дитинство, батьків, сестер і братів, подала яскравий образ кожного з них, атмосферу косачівської сім'ї, відтворила картини побуту. А також окреслила коло знайомих і приятелів родини, серед яких були відомі діячі української культу-

Леся Українка (1901 рік).

ри. Вона, по суті, частково розкодувала оточення Лесі Українки.

Сьогодні вже практично не лишилося неопублікованих текстів Лесі Українки, хоча вірогідність їх виявлення у ще не вивчених архівах за кордоном все ж ймовірна. Варто нагадати про 69 листів і поштівків Лесі Українки до Михайла Кривинюка, які досі не опубліковані. У цій книжці друкуються листи письменниці до Ф. Волховського, які зберігаються в архіві Гувера (Стенфордський університет) та листи М. Кривинюка до цього ж адресата. Цей матеріал вносить суттєві уточнення в осягнення політичної діяльності Лесі Українки, що було і залишається одним з головних завдань лесезнавчих студій, оскільки в радянському літературознавстві ця проблема зазнала найбільшого фальшування.

Книжка „Лариса Петрівна Косач-Квітка (Леся Українка). Біографічні матеріали. Документи. Іконографія” виходить друком з фінансовою підтримкою д-р Лариси Біланюк в пам'ять Олекси Біланюка (1926-2009), вченого-фізика, організатора науки, президента УВАН у США (1998-2006), чужоземного члена Національної Академії Наук України, професора Свартмор-коледжу (Пенсильванія), почесного члена Товариства Українських Інженерів Америки, члена багатьох інших американських і європейських наукових товариств.

Завершальна книга цієї серії включатиме документи так званого празького архіву О. Косач-Кривинюк, її мемуари, а також різножанрові матеріали, що зберігаються в приватному архіві Оксани Закидальської, пасербиці її сина Василя.

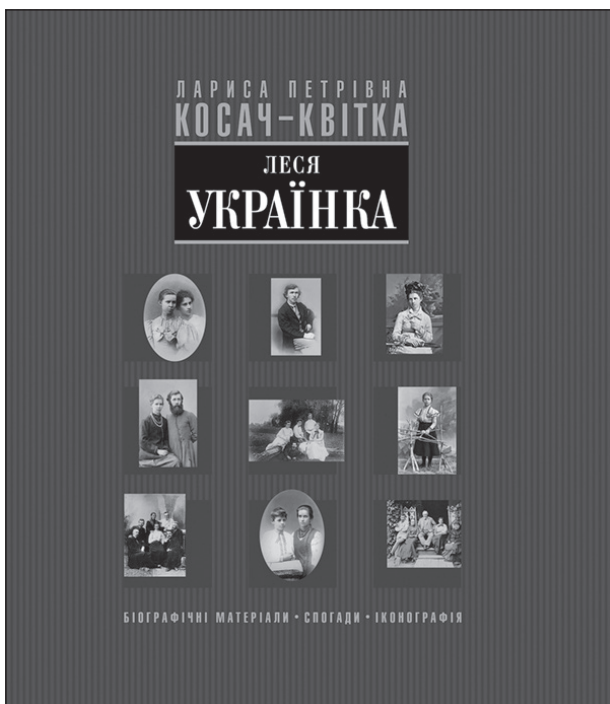
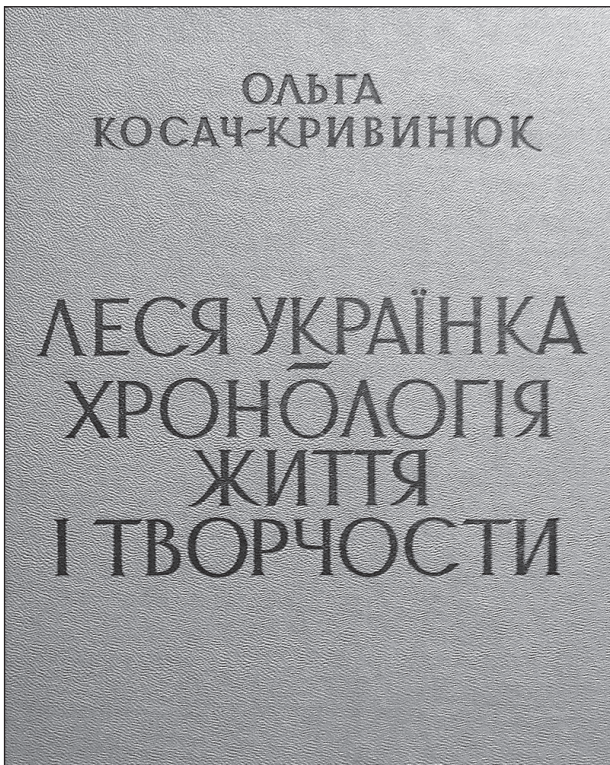
УВАН також готує перший том „Спогади про Лесю Українку” у двох томах. Перший том – Леся Українка у спогадах родини, другий том охопить спогади сучасників про неї. Переважна більшість спогадів друкуватиметься вперше. Адже світ Лесі Українки – це не лише її біографія і творчість, але й живі спогади тих, хто добре знав та пам'ятав поетесу. Саме мемуарна література чи не найбільш адекватно і переконливо відтворює її образ як людини, а також, що не менш важливо, епоху, атмосферу, в якій письменниці довелося жити й творити.

Як відомо, спогади про Лесю Українку виходили друком двічі – у 1963 і 1971 роках. Але, на жаль, в радянський період не всі наявні мемуарні матеріали увійшли до цих видань – деякі скорочувалися, інші писалися на замовлення з урахуванням ідеологічних засад. Майже усі спогади укладалися за однією схемою: Леся Українка крізь призму її революційно-демократичного світогляду. Тому потреба найповнішого і оновленого видання спогадів про письменницю є одним із завдань УВАН у США.

Окрім видань, УВАН у США вшановувала пам'ять про Лесю Українку низкою конференцій, присвячених 50-літтю, 100-літтю, 120-літтю з дня народження, 100-літтю з дня смерті. Цьогорічне 145-ліття з дня народження УВАН також вшанує письменницю конференцією, що відбудеться 13 березня в приміщенні УВАН.

В архіві УВАН зберігаються фонди найближчих родичів Лесі Українки – сестер О. Косач-Кривинюк та Оксани Косач-Шимановської, двоюрідного брата Світозара Драгоманова, двоюрідної сестри Оксани Драгоманової, племінника Юрія Косача.

Альберт Кіпа – президент УВАН у США.

Видання УВАН про Лесю Українку.

Роберт Капа...

(Закінчення зі стор. 6)

що не ввійшли до нього. Особливу цікавість представляє київська серія знімків, доступна в Інтернеті, але в більшості не згадувана в книжці. У Києві їхнім провідником був український письменник Олексій Полторацький, який „чудово володів англійською мовою“.

Першим враженням від Києва, крім руїн, побачених ще з борту літака, Дж. Стейнбек поділився одразу ж: „По дорозі в готель ми помітили, як то, звичайно, помічають всі, що українські дівчата дуже красиві, більшість з них – білявки, з привабливими жіночними фігурами. Вони усмішливі, чарівні, ходять, похитуючи стегнами. І хоча вдягнені так само, як і москвички, вбрання на них, як нам здалося, сидить краще. Хоч Київ зруйнований дуже сильно, а Москва – ні, кияни все ж не виглядають такими смертельно стомленими, як москвичі. Вони не сутуляться при ходінні, плечі розправлені, на вулицях часто чути сміх. Може, це типово для тих місць, адже українці різняться від росіян – це слов'яни окремої гілки. Незважаючи на те, що більшість українців може говорити й читати по-російськи, їхня рідна мова цілковито самостійна й не пов'язана з російською, а радше ближча до південно-слов'янської групи мов“.

На цьому місці в московському виданні з'явилася примітка: „Українська мова (як і російська) належить до східньо-слов'янської групи мов“. І ще: в московському виданні дієслово „сап“ (може) „чомусь“ опущено, і тоді виходить, що „більшість українців говорить по-російськи“, а не „може говорити“, як у Стейнбека. Такими „редакційними правками“ російське видання рясніє, не соромлячись попросту брехати.

На Хрещатику, на той час уже розчищеному від руїн у першому ряду, з розширеною проїжджою частиною і визначеними межами майбутньої забудови, гостям розповіли про трагедію 1941 року. А версія тоді могла бути тільки одна: Хрещатик знищили німці.

У радянські часи ніхто не смів брати під сумнів жодного слова, надрукованого в головній газеті більшовиків. Кияни, які пережили нацистську окупацію, знають, що Хрещатик і Успенський собор мінували сапери Червоної армії та НКВД. Просто надто стійкою виявилася брехня, як усе неймовірне.

Регулювальниця руху на Хрещатику.

Танці у „Рів'єрі“.

Переправа через Дніпро.

На фотографіях – жінки й діти на Прорізній вулиці, біля Хрещатика. Люди чекають на прибуття трамваю. По той бік вулиці – купи цегли та покручені у вогні сталеві балки перекриттів. Наступні два знімки Р. Капа зробив на тлі спаленого Пасажу. Дж. Стейнбек пише: „На перехресті стояла дівчина-поліцай. Вуличним рухом вона керувала з військовою хвацькістю. Вона була дуже гарна. Я дивився на жінок, які йшли вулицею як танцівниці. У них легка хода і гарна постава. Багато з них чарівні“.

Десь неподалік Р. Капа угледів дошки об'яв. Вони були закріплені на стіні спаленого будинку, який розібрали до рівня першого поверху, з віконними й дверними отворами, закладеними битотою цеглою.

Піднявшись у Піонерський сад (колишній Купецький, нині Хрещатий), американці постояли на оглядовому майданчику, відомому киянам під назвою „балюстрада“. Він мав огороження саме з клясичними балюстрадами.

ми-балюстрадами. Звідси Р. Капа зробив панорамний знімок Дніпра, про-

Бочкове пиво на розлив.

сторого пляжу та спустошеного німцями в 1943 році Труханового острова.

Наступним вечірнім культурним заходом, після тяжкого й незрозумілого неросіянам спектаклю „Гроза“, стало відвідання цирку. Звичайно, американцям пояснили, що справжній цирк висадили в повітря „фашистські загарбники“, тому вони дивились виставу в літньому цирку. Природно, американцям „дісталися“ гарні місця і Р. Капа отримав дозвіл на фотографування. Письменник: „Найкращі за всіх були клоуни. Коли вони вперше вийшли, ми помітили, що всі дивляться на нас і невдовзі ми зрозуміли чому. Тепер їхні клоуни незмінно зображають американців. Глядачі подивлялися в наш бік: чи не образить нас така сатира, але було справді смішно. Жарти, ймовірно, були дуже смішними; ми не розуміли їх, але публіка стогнала від реготу. Всі, здавалось, раділи, що ми не образились на клоунів“.

За сценарієм прийому американців, у ресторані „виявився“ відомий український драматург Олександр Корнійчук. Ніби впізнавши О. Полторацького, він підсів до їхнього столику, зав'язалася бесіда. Того вечора О. Корнійчук запросив Дж. Стейнбека і Р. Капу до себе. Природно, був і О. Полторацький. О. Корнійчук, одружений з польською письменницею Вандою Василевською, мешкав „у гарному будинку з великим садом, – пише Дж. Стейнбек. – Обід був смачний і дуже великий“.

Перебуваючи в Києві, Р. Капа зробив багато жанрових світлин, вражений незвичністю побаченого. Усі ці фотографії сьогодні становлять велику цінність як згадка про Київ, про міський побут перших повоєнних років.

Збігли роки. Р. Капа, фронтовий фотограф переднього краю, маючи за плечима війни в Іспанії, Північній Африці, Італії, Нормандії, загинув як солдат, підірвавшись на міні у В'єтнамі. 1955 року заснована нагорода „Золота медалія Роберта Капи“, якою щорічно відзначають фотожурналістів за найкращий оприлюднений фоторепортаж з-за кордону, який потребував виключної хоробрости та ініціативи.

Рішення про наступ...

(Закінчення зі стор. 1)

ло, що Є. Усов був відсутній в соціальних мережах, починаючи з 26 січня по 14 лютого 2015 року. До 26 січня він дуже часто оновлював свій профіль „ВКонтакте“, де розміщував якісь повідомлення, викладав пісні. І після 14 лютого, коли він вперше з'явився в шпиталі, він теж почав дуже активно оновлювати свій профіль. На ці дати припадають якраз бої за Дебальцеве. Під час подальшого розслідування ми підтвердили той факт, що 6-та окрема танкова бригада дійсно брала участь у боях за Дебальцеве. Це добре помітно, бо тільки вона використовує модифікацію танка Т-72Б3, з розпізнавальним знаком у вигляді білого кола на бортах. Фотографії та відео цих танків в Дебальцевому ми побачили, знайшли і оприлюднили. Зокрема відео з цими танками опублікував журналіст Грем Філліпс, який висвітлює конфлікт з боку сепаратистів. Окрім того, є фотографії одного підбитого танка Т-72Б3 під Дебальцевом, з таким же розпізнавальним знаком. Це підтверджує, що 6-та окрема танкова бригада під час боїв за Дебальцеве зазнавала втрат. Виходячи з усього цього ми вважаємо, що Є. Усов отримав нагороду безпосередньо за бої за Дебальцеве.

– Коли відбулося саме нагородження?

– Міністер оборони Росії віддає його не пізніше, ніж 21 лютого 2015 року.

– Це було нагородження чи просто вручення пам'ятного подарунка? Чи отримав Є. Усов якусь державну нагороду за участь в боях під Дебальцевим?

– Здається, що це більше пам'ятний подарунок, тому що Дебальцеве – це ж секретна операція, не можна відкрито нагородити за це солдата. Але щоб дати знати, що його, умовно кажучи, не покинули, і щоб він мовчав, міністер оборони вручив йому бодай пам'ятний подарунок. Очевидно, що осколкове поранення можна отримати і в результаті необережного поводження з набоєм або на навчаннях, але хіба став би в цьому випадку його відвідувати особисто міністер оборони Росії, та ще й нагороджувати годинником? Для нас очевидно, що така висока честь може бути надана тільки за участь в якомусь знаменну бою. Ми припускаємо, що таким подарунком був відзначений не тільки Є. Усов, були також відзначені і його товариші по службі. За фотографіями ще 2014 року ми бачимо, що Є. Усов був спочатку навідником гармати танка, а потім командиром танка. Ми це бачимо по шоломах, які він носить, на них є позначення – „КТ“, тобто командир танка, а також номер танка.

– Чи зрозуміло, коли Є. Усов був перекинутий на схід України?

– Ми виходимо з періодів його відсутності в соціальних мережах. Тобто до 26 січня 2015 року він дуже активно веде свій профіль, публікує там багато повідомлень, і швидше за все, в той час він перебував або в рідній військо-

вій частині, або на кордоні, під Ростовом. Потім він зникає, в цей період якраз танки бачили на Донбасі, під Дебальцевом, і 14 лютого він знову публікує фотографії з шпиталю, коли він уже повернувся. Це стосується битви під Дебальцевом, але також, швидше за все, він був і в боях під Іловайськом, тому що є його фотографії, де він на кордоні з Україною в той період, коли точилися бої за Іловайськ, і багато його товаришів по службі загинули або потрапили в полон. Швидше за все, після закінчення активних боїв за Іловайськ бригада була перекинута назад у свою рідну військову частину, в Нижній Новгород, селище Муліно. І тільки потім вже, коли почалася нова сутичка, вони були знову перекинуті спочатку на кордон, а потім на Дебальцеве.

– Скільки всього російських танкових бригад, за вашими даними, брало участь в боях за Дебальцеве взимку 2015 року?

– Нам точно відомо про участь двох танкових бригад. Це 5-та і 6-та танкові бригади.

– Чому ви робите висновок про те, що операція в Дебальцевому планувалася Росією на найвищому рівні?

– Різка ескалація конфлікту сталася після того, як Ангела Меркель повідомила Володимира Путіна, що саміту „нормандської четвірки“ в Астані (він плянувався на 15 січня 2015 року) не буде, поки все російське військо не покине Україну і кордон з Україною не буде переданий під контроль Збройних сил України. Пізніше з'явилося повідомлення, що В. Путіна не запросили

на святкування 70-річчя звільнення концтабору Авшвіц. Саме після цього почалася різка ескалація конфлікту і наступ на Дебальцеве. Одночасно з цим відбувалися телефонні переговори між „нормандською четвіркою“, зокрема В. Путіним і Петром Порошенком. Відповідно, якби це була якась власна ініціатива міністра оборони або місцевих воєначальників – почати наступ на Дебальцеве – це сильно зашкодило б переговорам В. Путіна і П. Порошенка. Тому наша команда абсолютно впевнена, що рішення про ескалацію конфлікту і наступ на Дебальцеве, про замикання „Дебальцевського котла“ ухвалював безпосередньо Президент Росії В. Путін.

* * *

Радіо „Свобода“ звернулося до Міністерства оборони Росії з офіційним запитом про те, чи відвідував Міністер оборони Росії С. Шойгу шпиталь ім. Бурденка в лютому 2015 року, проте відповіді від відомства отримано не було.

За словами голови Генштабу України Віктора Муженка, в боях за Дебальцеве загинули 56 українських військовослужбовців, ще 25 військових Збройні Сили України втратили під час виходу з міста після того, як був замкнений „Дебальцевський котел“. Трохи пізніше ці цифри уточнив Президент України Петро Порошенко – 66 загиблих і понад 300 поранених. Факт участі в цих подіях кадрових російських військових досі офіційно не визнаний ні російською владою, ні „керівництвом“ угруповання „ДНР“.

Радіо „Свобода“

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Завантажте наш мобільний додаток для зручності контролю за рахунками!

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфордї

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Два кроки...

(Закінчення зі стор. 1)

– вже позаду. Мовляв, як можна говорити про відставку А. Яценюка, якщо четверо міністрів – Олександр Квіташвілі, Олексій Павленко, Андрій Пивоварський і Юрій Стець – забрали назад свої заяви про відставку? Значить, уряд – у повному складі і готовий до „нових успіхів“?

Ні, не готовий. Річ у тому, що всі четверо висунули закономірні, як на професіоналів, умови, за яких вони дістануть дієві інструменти для втілення реформ. Цього, на жаль, не станеться, тому що в сьогоднішній Україні все вирішують не технології, а представники політичних кланів, орієнтованих лише на безконтрольне розкрадання державного бюджету.

Прем'єр А. Яценюк, Президент П. Порошенко і Голова Верховної Ради Володимир Гройсман вдають „небувалу єдність“, тим часом соціологічні опитування свідчать, що вже понад 70 відс. українців виступає за відставку А. Яценюка. Рейтинг його політичної сили, „Народного фронту“ вже майже рік дорівнює нулеві. У цій ситуації, жартують експерти, А. Яценюкові вже нема чого боятися: весь негатив переходить на Президента. Дві з чотирьох фракцій парламентської більшості, „Батьківщина“ і „Самопоміч“, офіційно відмовилися підтримувати уряд на

чолі з А. Яценюком.

А зовнішній світ, зокрема західній, уважно дивиться, що в Києві буде з урядом далі. Нині для України є абсолютною konieczною співпраця з Міжнародним валютним фондом – вигіднішого кредитора Українська держава не має. Рік тому МВФ відкрив для України програму виділення восьми грошових траншів загальною сумою близько 17 млрд. дол., чотирьох – у минулому, чотирьох – в цьому році, однак, з причини заповільного занадто кволого реформування Україна досі дістала лише два перші транші.

Відром холодної води на голови київських владомощів стала цими днями заява Голови МВФ Крістіни Лагард, котра дуже низько оцінила реформаторську діяльність Кабінету міністрів: „Я стурбована таким повільним прогресом України у поліпшенні державного управління, боротьби з корупцією та у зменшенні впливу корупційних інтересів на політику“. Після цієї заяви ледве чи Києву скоро усміхнеться наступний транш від МВФ.

Отже, доля прем'єра А. Яценюка – більш ніж хитка. Урядово-президентський „статус-кво“ – надто примарний, щоб міг потривати довго. Внутрішні незгоди в коаліції і її остаточний розвал ведуть не лише до оновлення всього складу Кабінету міністрів, але й до позачергових парламентських виборів. Ще пару місяців тому ця перспектива, можливо, приваблювала Президента,

який дуже бажав би мати свою власну депутатську більшість. Сьогодні таке бажання вже скидається на фантазію.

І все ж, мабуть, такі вибори, попри їхню нинішню непередбачуваність, є шансом для суспільства, котре з кожним голосуванням стає вимогливішим до влади.

А. Абронавичус бачить у прем'єрському кріслі Наталію Яресько, нинішнього Міністра фінансів. Кидаючи камінець в президентський „город“, А. Абронавичус наполягає на негайному звільненні Генерального прокурора Віктора Шокіна, котрим П. Порошенко так дорожить, як рідною мамою. Чому ж, все таки? А тому, що В. Шокін – це реальна політика П. Порошенка, а А. Абрамавичус і всі інші „запрошені зі світу“ високі урядовці – лише для відведення очей. Усі вони, включно з Н. Яресько, не можуть не усвідомлювати, що влада використовує їх як привабливу для Європи антикорупційну вітрину, бо насправді кожен „чужий“ щільно оточений заступниками, які контролюють всі фінансові потоки в державі.

І таке враження, що „свої“ не дадуть ради з проблемами. Оцінюючи справу саме так, колишній експерт з Агенції США з міжнародного розвитку Джош Коген вважає, що боротьбу з корупцією в Україні слід доручити зовнішньому, закордонному органу – за зразком центральноамериканської країни Гватемалі.

Ось ці його дуже цікаві міркування:

„Гватемала пройшла через виснажливу громадянську війну, яка тривала майже 30 років. Після війни в цій країні діяли найрізноманітніші кримінальні угруповання. Уряд не міг контролювати ситуацію, правоохоронна система була безпорадна. Після майже 10 років спроб побороти це явище у Гватемалі зрозуміли, що не можуть з цим впоратися, і звернулися до ООН по допомогу. Тоді з'явилася ідея створення Міжнародної комісії проти безкарності у Гватемалі. Уряд не міг тиснути на цю комісію, вона практично була незалежною, але водночас працювала в межах судової та інституційної системи Гватемалі. Це була гібридна система, яка не була нав'язана Гватемалі, а була запрошена самою країною. Вона мала імунітет від тиску з боку уряду, безпекових органів чи олігархів країни“.

Разом з тим Дж. Коген певний, що коли Україна і українські політики не хочуть перемогти корупцію, то будь-які зовнішні запрошення не дадуть бажаного результату.

Експерт переконаний, що „стара гвардія“ в українській владі, зокрема чиновники в Генпрокуратурі, у багатьох сенсах є найпотужнішими союзниками Кремля і Володимира Путіна.

Тобто якщо нічого не робити, не боротися з корупцією, то В. Путін може просто скласти руки і чекати, поки Україна сама не повернеться в зону впливу Москви.

Юрій Сергеев...

(Закінчення зі стор. 5)

позиції з недержавних організацій, в тому числі, з академічних. Я ніколи не поривав свої думки, свої зв'язки, своє серце з університетом. Це, до речі, було поштовхом до того, що у грудні 2013 року я приєднався до протестів у зв'язку з побиттям студентів. Це був порив людини, яка зв'язала з університетом значну частину свого життя. Тому емоційно в мене є таке тяжіння до університетського життя. Але, врешті-решт, я повернувся, і там буде видно.

– Ви провели у Нью-Йорку вісім з половиною років. В побутовому плані вам буде складно повертатись до Києва?

– Ви знаєте, дипломати – це як кочівники. Моя дружина порахувала, що за останні 20 років ми міняли житло 17 разів. Тому ми до цього звикли, на жаль. Але завжди є куди повертатися – в нас невелика, але приємна квартира у Києві, яку ми ніколи не здавали. І коли ми приїжджаємо туди, збираються усі друзі. Психологічно, бути у закордонному відрядженні завжди складно. Тому що вдома в тебе є друзі, родичі, врешті-решт, ти можеш сховатись від якихось проблем, просто вийшовши зі своєї хати, кудись піти. А за кордоном це складніше. Тому, психологічно це складно. І, звичайно, будь-який переїзд – це фізично складно. Все лягає на плечі моєї дружини. Тут її роль неоцінима – вона мій поводир по цьому житті, і я їй дуже вдячний за це.

– За вісім років у вас склались дружні стосунки з багатьма послами. Як ви плануєте підтримувати їх надалі?

– Навіть з тими, хто поїхали, ми листуємося. Складно, знаєте, фізич-

но підтримувати зв'язок, зустрічатися, тому що усі розкидані. Друзі очолюють міністерства, ось в Індонезії мій приятель, у Таїланді, у Великій Британії – колишній посол, він радник прем'єр-міністра. І їм складно, але життя таке, що завжди можна дес пересіктися. Головне, не переривати спілкування, а воно в нас є, воно існує – листування, яке було тут, воно продовжується.

– Кого з послів ви можете окремо виділити серед тих, з ким ви працювали в ООН?

– Це складне питання. Чому? Тому що в мене були добрі стосунки з усіма. Ви знаєте – 193 країни-члени ООН – я знав кожного по імені і в обличчя. І мене знали. Тому що доводилось багато спілкуватися, і у зв'язку з нашою кризою, і у зв'язку з тим, що вони до мене зверталися, щоб ми підтримали їх.

– А серед партнерів України?

– Партнери України, ті, хто за нас стояв і не боявся: Посол Нігерії Джой Огву – жінка, яка надзвичайно емоційно, з вірою в Бога, захищала Україну, про це писали українські засоби масової інформації. Надзвичайна потужна особистість. Саме вона у квітні 2014 року заявила на засіданні Ради Безпеки, що „уявлення Росії про сфери впливу рівня XIX ст. неможливі у більш складному сучасному світі“. Посол Йорданії – принц Зеїд, зараз він є Верховним Комісаром ООН з прав людини, а його наступниця, Діна Кевор, вона також потрапила в українські ЗМІ як та, що захищала інтереси України у Раді Безпеки – так, ми стали друзями. Я не говорю вже про Саманту Павер, всю делегацію Франції та Великої Британії. В мене склались дуже добрі стосунки з усіма послами Китаю. Різні говорять про позицію Китаю у Раді Безпеки, але те, що китайська делегація зайняла з питання України

окрему позицію, підтримала територіальну цілісність в усіх своїх виступах, це варто багатого.

– Я чудово пам'ятаю свою розмову з Послом КНР Лю Цзеї після дитячого шахового турніру, який ви проводили. Буквально за тиждень відбулося засідання Ради Безпеки, і його позиція щодо анексії Криму різко змінилася.

– У принципі, вона в нього була зрозуміла і до шахового турніру, про який ви згадали. Я дуже гордий, що ми його організували. І Лю Цзеї – єдиний, хто протримався з послів найдовше. В турнірі взяли участь 24 послы, проти 24 дітей з місцевих шахових шкіл. Він програв дев'ятирічній дівчинці. Ну, програвали і шестирічним. Ось я гарно граю, але програв десь на 15-й хвилині – дівчина була проти мене, їй вісім років. Але це була приємна подія, дякую, що ви про неї згадали.

– За стільки років перебування у Нью-Йорку ви неодноразово спілкувалися з російськомовною діаспорою. Якою є позиція тих, хто ще за часів СРСР виїхав у Сполучені Штати? Як вони ставляться до конфлікту з Росією? Чи підтримують вони Путіна?

– Починаючи десь з березня 2014 року, в Буркліні, на Брайтоні, в місцях компактного проживання колишніх громадян України, російськомовних, розпочався збір підписів під протестом проти дій Росії. Була велика хвиля. І чесно скажу вам, що вихідці з України, російськомовні, вони підтримували нас. Підтримували і підтримують. Присилають свої листи на підтримку, свої переживання з приводу того, що відбувається і продовжує відбуватися. Тому – це є та частина колишніх громадян України, які себе не відривають від наших проблем.

І, оскільки ви згадали про російську мову, на одному з перших засі-

дань Ради Безпеки, я думаю, десь у середині лютого 2014 року, посол Чуркін порушив тоді питання про те, що „все, що відбувається там, у Криму, це на захист російськомовних“. Я тоді йому російською мовою відповів, що ні мене, російськомовного, ні сотні тисяч, мільйони російськомовних українців, захищати не треба. Не потребуємо ми цього захисту! Інакше ви створюєте дуже небезпечний прецедент, бо, за вашою формулою, вам що, тоді треба приходити і захищати російськомовне населення на Брайтоні і в Брукліні? Ви відкриваєте собі таке право експансії будь-де, де ви знаходите російськомовне населення. Цю тезу підхопили російськомовні вихідці з України, які у своїх протестах заявили, що це – надуманий і небезпечний аргумент для здійснення агресії. Це пересмикування права на самовизначення навіть не за етнічною, а за мовною ознакою!

До речі, саме ця тема потім стала однією з ключових у нашій розмові з представниками країн африканського континенту. Тому що там теж відбувалися і йдуть процеси, коли ті, хто провокують конфлікти, провокують їх саме через маніпуляцію правом на самовизначення.

Так що ваше питання, з приводу російськомовного населення набуло тут дещо іншого правового розвитку у дискусії з принципових питань у ООН.

* * *

Колишній Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеев 8 лютого заявив, що йде на пенсію. „Друзі, все має свій початок і кінець. Сьогодні я прийняв рішення написати заяву про вихід на пенсію після багатьох років дипломатичної кар'єри“, – написав він у своєму Twitter. Ю. Сергеев подякував всім українцям за підтримку та добрі побажання, а також наголосив, що в Україні все буде добре.

„Зрештою, Україні можна служити різними способами“, – додав він.

ПОСТАТІ

Ярослав Бойдуник – засновник „Вовчої Тропи“

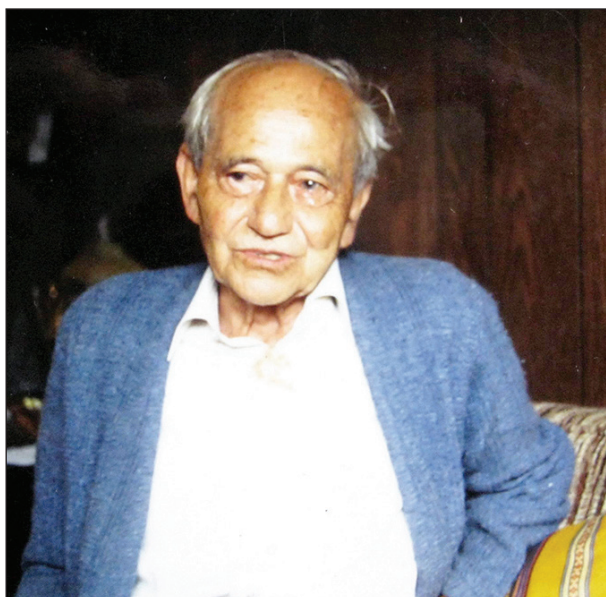
Олег Павлів

Минуло понад чверть сторіччя від дня, коли до вічності відійшов провідний основоположник післявоєнного пластунського життя на еміграції в США Ярослав Бойдуник. Але спогади завжди однаково світлі про пластового сеньйора, в'язня польських тюрем, вірного сина України.

Я. Бойдуник народився в передмісті міста Долина, Івано-Франківська область, в патріотичній і відданій Україні сім'ї. „Свобода“ у 1922 році писала про польську карну експедицію: „У господаря Василя Бойдуника, в якого раніше арештовано чотирьох синів, забрано підводу та присилувано хвору доньку їхати з підводою. Матір ударено прикладом кріса“. Отже, у Я. Бойдуника були причини вступити у боротьбу з карателями. Він вчився у Львові, але був змушений податися до Чехословацької Республіки, щоб там завершити своє навчання на Високій торгівельній школі, де навчався в той час його близький родич Осип Бойдуник, який допоміг у подальших студіях в Празі.

У Національному архіві Чеської Республіки мені вдалося віднайти деякі документи про перебування Я. Бойдуника в міжвоєнній Чехословаччині. Серед них збереглися зокрема дані про його проживання в Празі, оскільки чехословацький уряд, як виявляється, тісно співпрацював з Польщею в питаннях виловлювання українських підпільників, таємно відстежуючи усіх українських студентів, членів УВО та ОУН.

З спогадів Дарії Попович (з дому Бойдуник), дочки Теодора Бойдуника, що був братом Василя Бойдуника (себто батька Ярослава), знаємо, що вона їздила з Василем на станцію в Доли-

Ярослав Бойдуник на схилі літ (кінець 1980-их років, США). Фото з сімейного архіву родини Бойдуників.

ні зустрічати Ярослава, який саме повертався до батька. Польським агентам все ж вдалося виловити Я. Бойдуника в поїзді ще задовго до його приїзду на станцію в Долині і ув'язнити в „Березі Картузькій“.

В роки Другої світової війни Я. Бойдуник працював директором харчової бази в Стрию (Львівська область). Наприкінці війни, востаннє відвідавши свого батька, щоб той зміг побачити свою новонароджену внучку Аріядну, Я. Бойдуник зі своєю дружиною Дарією (з дому Мосорова) подався на еміграцію, побоюючись пересліду-

вань з боку подальших окупантів західноукраїнських земель.

Саме на еміграції розпочалася активна пластунська діяльність Я. Бойдуника. З дружиною та дочкою він подався до Німеччини, де в Баварії 6-7 вересня 1947 року відбулася перша Генеральна рада відновленого загону „Червона Калина“, в якій взяли участь 16 її членів.

Звідти Бойдуники емігрували до США. Пластуни і приятелі Пласту, приїхавши до США, відразу ж відчували потребу пластової оселі, щоб пластове життя могло продовжуватись після воєнних часів і повоєнного переселення. В 1950-их роках при станиці в Нью-Йорку був створений Комітет розшуку і закупу пластової оселі, який очолював Я. Бойдуник, а пізніше Орест Ключас. Комітет знайшов посілість, яку нині називають „Вовча Тропа“. В щоденнику „Свобода“ за 1966 рік, в переказах про діяльність оселі „Вовча Тропа“, згадується Адя (себто Аріядна) Бойдуник, яка очолювала при цій оселі табір „Ізмарагд“.

Помер Я. Бойдуник в 1991 році. За заслуги перед Пластом він був нагороджений Орденом св. Юрія в золоті.

Сімейний архів родини Бойдуників ім. Дарії Попович (Бойдуник), матеріяли якого неоднократно виставлялись в державних музеях України, доступний до огляду. Моя адреса: Mgr. Oleg Pavliv, Přílepská 1692, Roztoky u Prahy, 252 63, Czech Republic.

Олег Павлів – науковий співробітник Національної Слов'янської бібліотеки Чеської Республіки, автор книг „Повертаючись на старину“, „Страчене кохання“, власник Сімейного архіву родини Бойдуників ім. Дарії Попович (Бойдуник), правнук Теодора Бойдуника, Прага.

Страховання життя на 20-річний термін*

Страховання життя на термін забезпечує Ваші потреби в страхованні життя, захищаючи Вас і Вашу сім'ю на визначений період часу.

- Мінімальна вартість поліси — \$20,000
- Доступне для осіб від 16 до 80 років
- Вкладки незмінні протягом 20 років

ВІК	Чоловіки не-курці	Жінки не-курці
35	\$14.00	\$12.16
40	\$18.38	\$12.60
45	\$27.30	\$15.84
50	\$43.75	\$27.13
55	\$68.34	\$48.65

Щомісячні вкладки для поліси в \$100,000

Миттєвий обрахунок щомісячних вкладок:

888-538-2833

* Доступне не в усіх штатах.

Український Народний Союз, Інк.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Загальні інформації – 800-253-9862

www.UkrainianNationalAssociation.org

facebook.com/UkrainianNationalAssociation

Страховання життя? – Доступні ціни!

10 причин купити страховку життя на визначений термін:

1. Ви маєте власне помешкання
2. Ви маєте борги
3. Одруження
4. Новонароджена дитина
5. Ви купуєте більше помешкання
6. Заохочення
7. Поповнення родини
8. Нова праця
9. Ви овдовіли чи розвелися
10. Вихід на пенсію

Щоб розмістити рекламу у „Свободі“, телефонуйте на 973-292-9800, дод. 3040

ПОДОРОЖІ

Одеса має власне шампанське

Олександр Костирко

ОДЕСА. – Я стояв на Французькому бульварі перед старовинною брамою і уявляв собі, як сюди у каретах в 1899 році приїздила знать міста на відкриття заводу шампанських вин. 8 березня того року імператор Микола II затвердив статут авкціонерного товариства з вироблення шампанського вина і коньяку під назвою „Південно-російське суспільство виробства Генріх Редерер в Одесі“. Засновником був Людвіг-Едуард-Генріх Редерер з Франції.

3 травня 1898 року на Французькому бульварі було закладено підвалини заводу, а 14 жовтня 1899 року його освячено з нагоди випуску першої партії шампанського „Генріх Редерер“. Завод відповідав усім вимогам того часу. Запросили досвідченого технолога з Шампані і французів-робітників, завезли морем у бочках виноматеріал з Франції. Сухі, добре вентильовані льохи були пристосовані для багаторічної витримки 2 млн. пляшок шампанського.

Висока якість шампанського „Генріх Редерер“ була відмічена медалею в 1904 році на Всесвітній виставці в Парижі, а в 1910 році – промисловій виставці в Одесі.

Шампанське з Одеси продавали

у в Санкт-Петербурзі, Москві, Варшаві, Ризі, Києві, Саратові, Самарі, Ташкенті, Москві, навіть на Далекому Сході. Після встановлення радянської влади в Одесі підприємство було націоналізоване.

Відновили виробництво заводу 1 квітня 1950 року. 8 березня 1952 року з його конвеєра зійшли перші пляшки „Радянського шампанського“, зроблені за вітчизняною технологією. У незалежній Україні, від 1995 року, з випуску 13.8 млн. пляшок шампанського 9.8 млн. пляшок було експортовано в Росію, Молдову, Польщу, Естонію, Білорусь, В'єтнам, Німеччину, Ізраїль, Австралію.

На міжнародних і національних дегустаційних конкурсах продукція заводу була відмічена 252 нагородами, у тому числі в Чехословаччині, Канаді, Швейцарії, Німеччині, Франції, Росії.

Тепер у Одесі випускають шампанське, приготовлене класичним пляшковим способом „Одеса Classic“ і „Henri Roederer“. Продукція експортується у 15 країн світу. Зрозуміло, що за кордоном не можна вживати назву „Шампанське“ для вин, вироблених поза Францією, тому одеські вина названі інакше, але й „Радянського шампанського“ в Одесі більше не виробляють.

Виставка мистців...

(Закінчення зі стор. 11)

налістка, яка 2014 року приїхала на Донбас, аби фільмувати життя мирного населення у прифронтовій зоні. Команда об'єднання „Него UA“ представила на виставці серію коротких історій різних людей, що стосуються війни на сході України.

На центральній інсталяції виставки „Минуле – майбутнє“ по обидва боки від мапи України з показом території бойових дій розміщено символічні зображення важкого минулого та світлого майбутнього України. Минуле символізують темні „Круги життя“ Богдана Кухарського. У цій частині є видряпаний на символічній в'язничній стіні вірш Василя Стуса:

Терпи, терпи –
терпець тебе шліфує,
сталить твій дух –
тож і терпи, терпи.
Ніхто тебе з недоли не врятує,
ніхто не зіб'є з власної тропи.
На ній і стій, і стій –
допоки скону,
допоки світу й сонця –
стій і стій.
Хай шлях –
до раю, пекла чи полону –
усе пройди і винести зумій.

Метою мистецької частини проекту є ознайомлення з молодими українськими авторами та їх доробком. Представили інсталяції уродженець Білорусі і організатор ряду фестивалів сучасного мистецтва Руслан Колмиков, кераміст Богдан Кухарський зі Львова, плякати – Андрій Єрмоленко, відомий дизайнер-каліграфіст Закентій Горобйов, живопис – А. Гаєва, Л. Панчишин, Юрій Шаповал,

майстер аерозолів і акрилу Сергій Радкевич, уродженка Черкас, оспівувачка краси квітів Світлана Дзюба, нетрадиційний пейзажист Костянтин Копосов, співець Львова у живописі Макар Москалюк, тонкий знавець України Оксана Свіжак, закохана у акрил Лілія Студницька. Юра Єфанов, який і у Києві відданий рідному кримському Гурзуфу, представив електронний iPad painting. Є на виставці розпис Ольги Куліш-Федоренко і вишивка Анжелики Рудницької.

Молоді мистці відійшли від ідей традиціоналізму, надали своїм творам унікальної форми. Це був модерн, але особливий, зрозумілий усім, хто небайдужий до України її долі. З традиційного живопису можна зауважити хіба що полотно „Етюд“ уродженця Прилук імпресіоніста Ю. Шаповала, яке нагадує твори співця української хати Івана Кулика. Мистці переважно молоді – 25-32 років, походять з різних частин України – з Галичини і Волині, Криму і Придніпров'я, з Донбасу і Таврії, але вже мають значний досвід групових і персональних виставок. Честю для України був показ їхніх творів для дипломатів ООН і закордонних українців.

Одними з організаторів виставки у Випані була сім'я Лещуків – Роксолана, її чоловік Іван та дві дочки, які супроводжували виставку та її монтаж, доклали немалих зусиль, аби вона відкрилася. Допомогали Володимир та Надія Боришполови.

Мандрівна виставка після показу в Нью-Джерсі поїде до Чикаго.

Ініціатори виставки мають намір показати її після США в інших країнах Європи й світу, в Канаді, Швейцарії, Польщі, Німеччині.

На брамі підприємства поновили історичну назву. (Фото: Олександр Костирко)

BEST OF UKRAINE

11 Day All Inclusive Escorted Tour
KYIV, KAMIANETS PODILSKYJ, YAREMCHE, LVIV
Plus: Dnister Riverboat Cruise, Chernivtsi, Ivano Frankivsk, Kolomyja
Optional pre tour Baturyn-Chernyiv Exc
Dates: July 14 –24, 2016 and Aug 11 - 21, 2016
✈ www.scopetravel.com - 201 463 4656 - scope@scopetravel.com

AUTUMN IN UKRAINE

13 Day All Inclusive Escorted Tour
KYIV, LVIV, YAREMCHE, KAMIANETS PODILSKY, TERNOPIL
Plus: Ivano Frankivsk, Chernivtsi, Zarvanytsia, Dnister Riverboat Cruise, Bakota Monastery, Kytajhorod
Date: September 8 - 20, 2016
✈ www.scopetravel.com - 201 463 4656 - scope@scopetravel.com

MINI UKRAINE

8 Day All Inclusive Escorted Tour
KYIV and LVIV
Dates: July 14 – 21, 2016 and Aug 11 – 18, 2016
✈ www.scopetravel.com - 201 463 4656 - scope@scopetravel.com

ПАМ'ЯТАЄМО...

Україна не забула Довженка

Ярослав Стех

25 листопада 1956 року на чужині, перебуваючи під наглядом російських спецслужб в Переделкіно, неподалік Москви, помер Олександр Довженко – обдарований і талановитий письменник, кінорежисер, художник, прозаїк, поет, драматург і публіцист. Поховали О. Довженка на Новодівичому цвинтарі у Москві. В останню путь співав йому найкращий друг Іван Козловський, а на скрипці грав Леонід Коган.

З України привезли покійному сніп жита, землю та яблука, які часто були тлом його картин, грудочку рідної землі вкинули до могили зі словами „Земля, по якій твої ноги ходили, нині теплом тебе приймає“.

О. Довженко весь час тужив за Україною і у останні роки свого жит-

тя записав у щоденнику: „Я вмеру в Москві, так і не побачивши України! Перед смертю попрошу Сталіна, аби, перед тим, як спалити мене в крематорії, з грудей моїх виїняли серце і закопали його в рідну землю, у Києві, де над Дніпром, на горі“.

О. Довженко народився 10 вересня 1894 року на хуторі В'юнище на Чернігівщині, в багатодітній родині у неписьменних батьків. Освіту О. Довженко здобував у Глухівському вчительському інституті (зараз Національний педагогічний університет ім. О. Довженка), вчителював на Поліссі. У 1917 році переїхав до Києва і став вояком 3-го Сердюцького полку Української Армії, що брала участь у штурмі київсько-го „Арсеналу“.

Коли більшовики проголосили „українізацію“, О. Довженко

працював карикатуристом у газеті „Вісті ВУЦВК“. Його перші фільми, створені за наказом з Кремля, „Аероград“ і „Мичурин“, не передавали мистецького духа О. Довженка. А відтак постали три великі українські кінофільми „Звенигора“, „Арсенал“, „Земля“, якими О. Довженко здобув собі світ. Фільм „Земля“ у 1930 році був визнаний світовою критикою, як геніальна картина, а О. Довженко в СРСР опинився перед загрозою розстрілу. Але „Земля“ розійшлася по цілому світі і боротьба проти такого фільму ускладнювалася. Надзвичайно високо творчість О. Довженка цінували Максим Рильський і Павло Тичина.

Після прем'єри фільму „Земля“ світова громадськість на чолі з світовими кіномистцями охоронила О. Довженка перед репресіями. З

1934 року йому влаштували домашній арешт під Москвою і заборонили жити в Україні.

У художниці Алли Горської є портрет О. Довженка: розполовинене обличчя (темне і світле), яке мистець охопив руками. Цей портрет дуже точно передає трагедію великого художника. А крім того, у О. Довженка дуже цінна літературна спадщина. Від 1994 року в Україні вручається державна премія в галузі кінематографії ім. О. Довженка, створено Національний центр О. Довженка, робота якого зосереджена на збереженні фільмів та поширенні кінострічок. 5 липня 2004 року і 22 серпня 2014 року Національний банк України ввів у обіг ювілейні монети на честь О. Довженка.

Пам'ятаймо і О. Довженка, який розумом, серцем і душею любив Україну.

Торонто

Петро Дяченко – герой визвольних змагань

Ярослав Стех

На Українському меморіальному цвинтарі в Савт-Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі, у 1965 році знайшов вічний спочинок Петро Дяченко – активний учасник визвольних змагань 1918-1920 років. Він народився 30 січня 1895 року в селі Березова Лука, Полтавської області, в сім'ї Гаврила Дяченка та Марії Бажанської. Закінчив Миргородську реальну школу, де здобув фах механіка.

До російської армії пішов добровольцем. Службу почав у 52-му Сибірському стрілецькому полку. На фронтах Першої світової війни брав участь у боях на території Польщі, Литви та Галичини. Кілька разів був поранений. За бойові заслуги мав ряд нагород. Закінчив Оренбурзьку школу прапорщиків. На службу в українському війську перейшов 17 грудня 1917 року, був учасником визволення Харкова і Криму під проводом полковника Петра Болбочана,

першого Зимового походу, командиром якого був Михайло Омелянович-Павленко, який назвав полк „Чорних запорожців“ П. Дяченка одним з найкращих кінних полків української армії. Кілька разів був поранений. Отримав високі відзначення.

У 1920 році, коли тисячі воїнів потрапили в польські табори полонених, П. Дяченко був прийнятий до польського війська і саме в Польщі, у сім'ї Дяченків, народилися сини Юрій та Олесь. У 1928 році П. Дяченко отримав звання майора. За час служби він закінчив Вищу військову школу і був призначений командиром кавалерійської бригади „Суwalkи“. П. Дяченко обороняв Польщу від радянських військ у вересні 1939 року. В боях проти червоних над річкою Німан отримав поранення, а його кавалерійський відділ з боями пробився до Литви, де був інтернований червоноармійцями, але був звільнений з полону нім-

цями.

У 1941 році П. Дяченко переїхав до Кракова, де вступив до створеної там Української генеральної ради комбатантів і в тому ж році він приєднався до „Поліської Січі“ отамана Тараса Бульби-Боровця. Від березня 1944 року П. Дяченко (псевдо „Квітка“) брав участь в організації Українського легіону самооборони на Холмщині.

Наприкінці лютого 1945 року з дозволу та за сприяння німців він взявся формувати Окрему українську протитанкову бригаду „Вільна Україна“. Її основу склали старшини Армії УНР і колишні бійці Червоної армії та українці з допоміжних протиповітряних і протипожежних частин з Берліна. 28 березня 1945 року вояки бригади присягли на вірність Україні. В присязі були такі слова: „Буду завжди і скрізь боротися зі зброєю в руках під українським національним прапором за мій народ і мою рідну землю – Укра-

їну“. Бригада „Вільна Україна“ брала участь в боях проти Червоної армії.

Наприкінці війни П. Дяченка призначили командиром 2-ої Української дивізії УНА (7,000 вояків). 7 травня 1945 року в районі міста Тетчен, коло мосту на Ельбі, командувач УНА генерал Павло Шандрук, надав П. Дяченкові звання генерал-хорунжого. А вже наступного дня бригада потрапила в складне оточення і припинила свої військові дії.

Понад 25 років служив П. Дяченко у різних арміях, на фронтах різних воєн. Після війни якийсь час жив у Мюнхені, згодом оселився у Філадельфії.

Переживши дві війни та втрату обох синів, був мовчазним, писав про себе мало і скупі. Помер 22 квітня 1965 року. В похороні брали участь Митрополит Іоан та Архiepіскоп Мстислав Української Православної Церкви США. Від вояцтва Армії УНР та Української національної армії проводжав його в останню путь генерал-полковник Павло Шандрук.

Торонто

У вінок пам'яті пастиря-мученика

Володимир Рожко

Ім'я довголітнього настоятеля церкви св. Івана Богослова в селі Штунь на Любомильщині о. Миколая Покровського залишається, на жаль, невідомим історичній науці, історії рідної церкви. Лише волинська діаспора згадала його в Канаді у „Літопису Волині“ за 1961 рік.

Село Штунь розташоване в долині річки Нерестниці і належить до давніх поселень Волинської землі. Церква св. Івана Богослова (1777 рік) за свою історію мав багато настояте-

лів, а о. М. Покровський, був призначений 10 жовтня 1920 року і перебував до села в другій половині 1922 року. Він народився 16 серпня 1895 року в Орловській губернії, закінчив духовну семінарію в Орлі 1914 року і потрапив у вир Першої світової війни, під час якої закінчив військово-фельдшерську школу. На фронті був тричі поранений, перебував у шпиталі, в містечку Степань, де познайомився з донькою священика, вчителькою Марією Кужель і одружився з нею. 22 квітня 1920 прийняв священичу хіротонію в Крем'янці з

рук Єпископа Діонісія.

Домашнє господарство вела дружина, матір чотирьох дітей. Під впливом дружини Марії, свідомої українки, о. М. Покровський став активним українським душпастирем і громадянином, виховував своїх дітей в українському дусі, національних обрядах і традиціях, українська мова була в його домі рідною.

В 1925 році о. М. Покровський парафію в Штуні перевів на українську мову. До хворих парафіян він приходив як лікар. За медичну опіку ніколи не брав грошей.

Польська поліція, яка пильно стежила за священиком, у своїх доносках до вищих чиновників наголошувала про його нелояльне ставлення до Польщі. Але усі намагання польської влади усунути його з парафії натрапляли не лише на опір парафіян.

Прихід у вересні 1939 року червоних „визволителів“ приніс нові випробування для українського священика і його родини. Їх мали вивезти 25 червня 1941 року, але перешкодила здійсненню цього плану війна між Гітлером і Сталінім. На Волині постанала УПА, до якої пішов цвіт української нації. В під-

піллі працювали і діти священика – син Іван в районному проводі ОУН та дочка Наталя у жіночій районній службі.

22 грудня 1943 року польські банди, які винищували українців, напали на село Вижтів, де переховувався з родиною о. М. Покровський. Поляки знищили Вижтів підступом, переродягнуті у вояків УПА. Вони закатували о. М. Покровського, вбили його дочку Наталю та інших жителів села. Син священика Іван пройшов московські концтабори і повернувся на рідну землю.

На 49-му році життя скінчилися земні дороги о. М. Покровського, на 21-му році – доньки його, застреленої вбивниками на вулиці. Поховали їх в спільній могилі біля храму в селі Штунь. Врятувались тоді Марія з доньками Анною і Олександром, щоб загинути на засланні в Архангельській області.

Однак український дух, засіяний о. М. Покровським, продовжує жити в душах селян, бо село Штунь і його жителі завжди були, є і будуть українцями, бережуть пам'ять про о. М. Покровського. Могили, в якій похований священик з донькою Наталею, старанно доглядають у селі.

Луцьк

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

**ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ
ТА КОНТЕЙНЕРИ
В УКРАЇНУ**

Зустріч викликала...

(Закінчення зі стор. 2)

від їхнього національного похдження, релігійних чи політичних переконань. Сьогодні, як вже вкотре, складаються обставини так, що наш народ не має іншого захисту і порятунку, окрім своєї Церкви. Саме пастирське сумління кличе нас бути голосом цього народу, будити сумління світової християнської спільноти навіть тоді, коли цього голосу не розуміють або ним нехтують релігійні лідери сучасних Церков.

– Чи сам факт, що Святіший Отець підписав такий нечіткий і двозначний документ, не похитне повагу до нього серед вірних УГКЦ, для якої єдність із наступником Апостола Петра є невід'ємною частиною її ідентичності?

– Безперечно, цей текст викликав глибоке розчарування серед багатьох вірних нашої Церкви та й просто небайдужих громадян України. Сьогодні багато хто звертався до мене з цього приводу і говорив, що почувається зрадженим Ватиканом, розчарованим половинчастістю правди в цьому документі і навіть непрямою підтримкою з боку Апостольської Столиці агресії Росії проти України. Я, безперечно, розумію ці почуття.

Проте я заохочую наших вірних не драматизувати цієї Деклярації та не перебільшувати її значення для церковного життя. Ми пережили не одну подібну заяву, переживемо й цю. Нам потрібно пам'ятати, що наша єдність і повне співпричастя зі Святішим Отцем, наслідником Апостола Петра, не є предметом політичної угоди, чи дипломатичної кон'юнктури, або чіткості якогось тексту Спільної декларації. Ця єдність і співпричастя з Петром наших днів є предметом нашої віри. Це до нього, Папи Франциска, і до кожного з нас каже сьогодні Христос в Євангелії від Луки: „Симоне, Симоне! Ось Сатана хотів просіяти вас, як пшеницю, та я молився за тебе, щоби віра твоя не ослабла, і коли ти навернешся, утверджує твоїх братів“.

Саме за цю єдність з Апостольським Престолом віддали своє життя і запечатали своєю кров'ю мученики та ісповідники віри нашої Церкви ХХ ст. Якраз споминаючи 70-ті роковини Львівського псевдособору, черпаймо в них сили цього свідчення, їхньої жертви, яка для нашого часу іноді виглядає каменем спотикання, – каменем, який будівничі міжнародних відносин часто відкидають, але саме цей Христовий камінь віри Петрової Господь поставив наріжним каменем майбутнього всіх християн, і дивне воно буде в очах наших!

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ЗБОРИ 59 ВІДДІЛУ УНС Неділя, 21 лютого 2016 р.

Бриджпорт, Кон. - Річні Загальні Збори 59 Відділу „Українська Січ“, відбудуться о год. 11:00 ранку в залі церкви св. Покрови.

Богдан Добошак, секретар

**ЕВГЕН
ОСЦІСЛАВСЬКИЙ**
2-й Заступник президента
Ліцензований продавець
страхування життя
Ukrainian National Assn., Inc.

Tel.: 480-207-7070

e-mail: eugenemaria1968@gmail.com

МАРІЯ ДРИЧ
Ліцензований Продавець
Страхування Життя
MARIA DRICH
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

26 Perrine Ave., Jersey City, NJ 07306

Tel.: 201-647-6386

e-mail: marijkauna@yahoo.com

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

LAW OFFICES OF ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate for personal and business use, representation of small and mid-size businesses, securities arbitration, divorce, wills and probate.

(By Appointment Only)

29 EAST 7th STREET
NEW YORK, NEW YORK 10003
(212) 477-3002

Друкарня COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправі)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

**Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!**

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
“English through the Arts” - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054

(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літoviще.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 галлон, тушонка - 3 ф., салямі - 3
ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009
(212) 674-2568

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!
**Відкрийте рахунок
 ІРА,
 щоб забезпечити своє
 майбутнє без турбот.**

Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
 Kerhonkson, NY 12446
 Tel: 845-626-2938
 Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
 Uniondale, NY 11553
 Tel: 516 565-2393
 Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
 Astoria, NY 11106
 Tel: 718 626-0506
 Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
 Lindenhurst, NY 11757
 Tel: 631 867-5990
 Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
 безкоштовно:
 1-888-SELFREL**

Your savings federally insured to at least \$250,000
 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

*APY - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.